

Διόδωρος Ράμμος
Ίστορικός – Αρχαιολόγος

Ὁ μασονικός μύθος
τοῦ Δαρβινισμού

Α΄ ΕΚΔΟΣΗ

Ἀθήνα 2019

Εικόνα έξωφύλλου:

Εικόνες φανταστικῶν πιθηκανθρώπων, πού ὑποτίθεται ὅτι ἦταν πρόγονοι τοῦ ἀνθρώπου. Στό κέντρο εἶναι ὁ πιθηκάνθρωπος τοῦ Robert Fludd (1617), ὁ ὁποῖος κρατάει διαβήτη καί τήν ὑδρόγειο σφαίρα.

Εικόνα ὀπισθοφύλλου:

Γελοιογραφία (caricature) τοῦ 1871, πού ἀπεικονίζει τόν Κάρολο Δαρβίνο μέ σῶμα πιθήκου.

Συγγραφέας: Διόδωρος Ράμμος, Ἱστορικός - Ἀρχαιολόγος

Email: diodorosrammos@gmail.com

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	7
1. Ἡ πορεία τῆς Ἐπιστήμης στὴν Εὐρώπη.....	8
2. Ἀποκρυφισμός καὶ Ἐπιστήμη στὴν Ἀγγλία	11
3. Ἀπορροή καὶ μετενσάρκωση.....	14
4. Μασονία καὶ καμπαλισμός.....	16
5. Σιωνισμός καὶ Ἐπιστήμη.....	19
6. Ἡ θεωρία τῆς ἐξέλιξης	21
7. Κάρολος Δαρβίνος	24
8. Δαρβινισμός καὶ Σιωνισμός.....	26
9. Θεωρίες Μέσης Ἀνατολῆς	28
10. Ἡ κρατοῦσα ἐπιστημονικὴ ἀντίληψη	30
11. Παλαιολιθικὴ ἐποχὴ	31
12. Ἡ ἀπάντηση τῆς λογικῆς στὸν μύθο	33
13. Ἡ ἐποχὴ τῶν παγετῶνων.....	35
14. Μέθοδοι χρονολόγησής	36
15. Ἀρχαιολογία τῶν κυττάρων	40
16. Ἡ ἀληθινὴ καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου	41
Σημειώσεις	44
Βιβλιογραφία	48

Πρόλογος

Ὁ τρόπος, μέ τόν ὁποῖο ἀντιμετωπίζουμε τήν Ἐπιστήμη καί τούς ἐπιστήμονες στήν Εὐρώπη, εἶναι θρησκευτικός. Ἡ Ἐπιστήμη, ἰδίως οἱ θετικές ἐπιστήμες, μετατράπηκε σέ θρησκεία, ἡ Γνώση ἀντιμετωπίζεται σάν θεά. Τά Πανεπιστήμια εἶναι οἱ ναοί τῆς θεᾶς Γνώσης καί οἱ καθηγητές τῶν Πανεπιστημίων εἶναι οἱ ἱερεῖς τῆς θεότητος.

Ἡ σύγχρονη εὐρωπαϊκή Ἐπιστήμη ξεπέρασε σέ ἀλαζονεία καί αὐταρχικότητα ἀκόμη καί τόν Πάπα. Τό ἀλάθητο, ἀπό τήν ἐποχή τοῦ Γαλλικοῦ Διαφωτισμοῦ, πέρασε στόν χῶρο τῶν ἐπιστημόνων. Ὡστόσο, ἐλάχιστοι γνωρίζουν ὅτι δέν ἔχει κοπεῖ ἀκόμη ὁ ὀμφάλιος λῶρος, πού συνδέει τήν Ἐπιστήμη μέ τόν ἀποκρυφισμό, τά Πανεπιστήμια μέ τόν Σιωνισμό καί τίς μασονικές στοές.

Οὐσιαστικά, ἡ εὐρωπαϊκή ἐπιστήμη εἶναι ἡ συνέχεια τοῦ ἀρχαίου ἐβραϊκοῦ Γνωστικισμοῦ, πού ὑπόσχεται νά κάνει τόν ἄνθρωπο θεό χωρίς τόν Θεό, μέσω τῆς Γνώσης. Μέσα ἀπό αὐτήν τήν ἔνοχη σχέση ἐπιστήμης καί ἀποκρυφισμοῦ γεννήθηκε καί ἡ περίφημη θεωρία τῆς ἐξέλιξης, ὁ δαρβινισμός.

Πολλοί καί ἀξιόλογοι ἐπιστήμονες, ἀπό διάφορους κλάδους, ἔχουν διατυπώσει κατά καιρούς ἐνστάσεις ἐνάντια στόν δαρβινισμό, κυρίως ὅσον ἀφορᾷ τήν καταγωγή τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Αὐστραλοπίθηκο. Ὡστόσο, λίγοι γνωρίζουν τό παρελθόν τοῦ δαρβινισμοῦ, ὅτι αὐτή ἡ θεωρία εἶναι μία μεταλλαγμένη εἰδωλολατρική ἀντίληψη τῆς ἀρχαίας Μέσης Ἀνατολῆς, πού μέσω τοῦ ἐβραϊκοῦ καμπαλισμοῦ διοχετεύτηκε στίς μασονικές στοές τῆς Ἀγγλίας καί ἀπό ἐκεῖ τήν παρέλαβε ὁ διάσημος Κάρολος Δαρβίνος.

Αὐτήν τήν πορεία θά ἐξετάσουμε στίς σελίδες αὐτοῦ του βιβλίου, τήν διαδρομή ἀπό τίς δοξασίες τῶν ἀρχαίων Σουμερίων μέχρι τά σημερινά σχολεῖα καί Πανεπιστήμια, πού διδάσκουν ψεῦδη, σχετικά μέ τήν ἐμφάνιση τοῦ ἀνθρώπου στήν γῆ καί τήν προέλευσή του.

1. Ἡ πορεία τῆς Ἐπιστήμης στήν Εὐρώπη

Ἡ ιστορία τῆς ἐπιστήμης στήν Εὐρώπη, καί γενικότερα στόν κόσμο, ἀρχίζει τόν 6ο αἰ. π.Χ., μέ τούς μεγάλους Ἑλληνες φιλοσόφους. Ἡ ἀρχαία ἐλληνική φιλοσοφία ἔθεσε τίς βάσεις σχεδόν γιά κάθε σύγχρονη ἐπιστήμη, εἴτε θετική εἴτε θεωρητική. Τό πρῶτο Πανεπιστήμιο τῆς ἀνθρωπότητας ἦταν ἡ Ἀκαδημία, πού ἴδρυσε ὁ Πλάτωνας στήν Ἀθήνα τό 387 π.Χ., καί εἶχε ὡς πρότυπο τόν πυθαγόρειο θίασο, δηλαδή τήν ἐταιρεία-σχολή πού ἴδρυσε ὁ Πυθαγόρας στήν Κάτω Ἰταλία.

Συνεπῶς, ἡ ἐπιστήμη καί ὁ ὀρθολογισμός εἶναι δημιουργήματα τοῦ ἐλληνικοῦ πνεύματος, τό ὁποῖο χρησιμοποίησε μέ γόνιμο τρόπο τίς γνώσεις πού εἶχαν ὡς τότε δύο ἄλλοι λαοί τῆς ἀνατολικῆς Μεσογείου, οἱ Αἰγύπτιοι καί οἱ Βαβυλώνιοι. Ὡστόσο, οἱ Ἑλληνες δέν ἔφτασαν στό σημεῖο νά λατρέψουν τήν ἐπιστήμη, νά θεοποιήσουν τήν γνώση, γι' αὐτό καί ὀνομάζονται φιλόσοφοι, δηλαδή ἀνθρωποὶ πού ἀγαποῦν τήν σοφία.

Οἱ Ἑλληνες εἶχαν τήν αἴσθησι τοῦ μέτρου, καταλάβαιναν ὅτι εἶναι ὠραῖο νά ἐπιθυμεῖς τήν σοφία, ἀλλά ὄχι καί νά τήν κάνεις σκοπό τῆς ζωῆς σου, νά τήν λατρεύεις μέ μανιακό τρόπο. Γι' αὐτό καί οἱ Ἑλληνες ἔφτασαν τίς διάφορες ἐπιστῆμες καί τήν τεχνολογία σέ ὑψηλό ἐπίπεδο, ἀλλά μετὰ δέν ἐπιδίωξαν περαιτέρω ἄνοδο, μέ ἀποτέλεσμα ἀπό τήν ρωμαϊκή ἐποχή (1ος αἰ. π.Χ.) καί ἔπειτα νά σταματήσει αὐτή ἡ ραγδαία ἀνάπτυξη τῶν ἐπιστημῶν, πού συντελέστηκε στους προηγούμενους αἰῶνες.

Κατά τήν ρωμαϊκή ἐποχή, οἱ Ἑλληνες, πού ἔχουν ἤδη γίνει σοφοί, ἀναζητοῦν τήν οὐσία τῆς ζωῆς ὄχι τόσο στήν γνώση, ἀλλά στόν Θεό. Ἀναζητοῦν τόν Θεό καί Τόν ἀνακαλύπτουν, στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀρχίσουν οἱ Ἑλληνες νά γίνονται Χριστιανοί.

Τήν ἀντίθετη, ἀκριβῶς, πορεία εἶχε τό ἐβραϊκό ἔθνος, πού ἀπό τήν ἀρχαιότητα εἶχε τόν Θεό, γνώριζε τόν ἀληθινό Θεό, ἀλλά Τόν

ἀρνήθηκε, στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μέ ἀποτέλεσμα νά ἀπορρίψουν οἱ Ἑβραῖοι τόν Γιαχβέ, τόν Θεό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τήν θέση τῆς ὁποίας πῆρε τό παρανοϊκό Ταλμούδ.

Παράλληλα, μία ὁμάδα Ἑβραίων ἀποφάσισε νά φτάσει στά ἄκρα, νά κηρύξει πόλεμο πρὸς τόν ἀληθινό Θεό, τόν Δημιουργό του σύμπαντος, καί νά δώσει στόν Ἐωσφόρο τήν θέση τοῦ Θεοῦ. Αὐτοί οἱ σατανολάτρες Ἑβραῖοι δημιούργησαν τόν Γνωστικισμό, πού ἦταν δαιμονολατρεία μέ στοιχεῖα ἑλληνικῆς φιλοσοφίας, ὁ ἑβραϊκός ἀποκρυφισμός μεταμφιεσμένος σέ φιλοσοφικό σύστημα.

Οἱ γνωστικοί (ὅπως ὀνομάστηκαν ἤδη στήν ρωμαϊκή ἐποχή) Ἑβραῖοι φοροῦσαν τήν μάσκα τῆς ἐπιστήμης, τῆς γνώσης, πίσω ἀπό τήν ὁποία κρυβόταν ἡ μαγεία, ἡ γνώση καί ἡ δύναμη, πού παρέχουν οἱ δαίμονες στόν ἄνθρωπο. Κήρυτταν ὅτι σκοπός τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ γνώση, ἐνῶ γιά τόν ὑψιστο θεό ἔλεγαν ὅτι δέν ἔχει σχέση μέ τήν δημιουργία τοῦ κόσμου ἢ τοῦ ἀνθρώπου, ἀπλά ὑπάρχει, χωρίς νά ἀσχολεῖται μέ τό ὑλικό σύμπαν.

Λίγο ἀργότερα, τόν 3ο αἰ. μ.Χ., ἐμφανίζεται καί ὁ ἐρμητισμός, πού συγγενεῦει μέ τόν Γνωστικισμό στήν λατρεία τῆς γνώσης καί ἀσχολεῖται μέ τήν ἀρχαία αἰγυπτιακή μαγεία. Οἱ διάφορες γνωστικές ὁμάδες καί οἱ ἐρμητικοί διδάσκουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἀπό μόνος του θεός, δέν χρειάζεται νά λατρεύει τόν θεό, παρά μόνο νά κατακτήσει τήν ἀπόκρυφη, τήν κρυμμένη γνώση, πού θά τόν κάνει θεό.

Ὅλες αὐτές οἱ διεστραμμένες θεωρίες, τῶν ἀρχαίων Γνωστικῶν, γιά χίλια χρόνια διατηρήθηκαν κρυφά ἀπό ἓνα τμήμα τοῦ ἑβραϊκοῦ ἔθνους, τό ὁποῖο τίς δημοσίευσε στά τέλη τοῦ 12ου αἰώνα, δημιουργώντας τόν καμπαλισμό (Καμπάλα ἢ Καμπαλάχ), ὁ ὁποῖος ἐξαπλώθηκε στους περισσότερους ταλμουδιστές Ἑβραίους. Ὁ καμπαλισμός, ὅπως καί ὁ ἐρμητισμός, ἄρχισαν νά γίνονται γνωστοί στους Εὐρωπαίους στό τέλος τοῦ Μεσαίωνα (15ος αἰώνας), ὅταν ἀρχίζει ἡ περιβόητη Ἀναγέννηση¹.

Ἡ Ἀναγέννηση εἶναι ἡ πρώτη φάση τῆς Νεότερης Ἐποχῆς, τῆς νεότερης εὐρωπαϊκῆς ἱστορίας. Ἐπικρατεῖ ἡ ἀντίληψη ὅτι ἡ Ἀναγέννηση σχετίζεται μέ τό ὅτι οἱ δυτικοευρωπαῖοι ἀνακαλύπτουν ξανά τήν γνώση τοῦ ἀρχαίου κόσμου, μέσω τῶν συγγραμμάτων τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων φιλοσόφων.

Αυτό είναι μόνο ένα μέρος της αλήθειας. Η υπόλοιπη αλήθεια βρίσκεται στο ότι οι διάφοροι λόγιοι και διανοούμενοι της Εύρώπης ανακάλυψαν την απόκρυφη, την μαγική γνώση, μέσα από τα καμπαλιστικά και έρμητικά συγγράμματα, που άρχισαν να γίνονται γνωστά στους Εύρωπαίους και να μεταφράζονται στα λατινικά και σε άλλες ευρωπαϊκές γλώσσες.

Συνεπώς, η διανόηση στην νεότερη δυτική Εύρωπη συνδέθηκε με τον άρχαϊο Γνωστικισμό και τον έρμητισμό. Η συντριπτική πλειοψηφία των Εύρωπαίων έπιστημόνων, από τα τέλη του 15ου αιώνα και έπειτα, είναι έρμητικοί, καμπαλιστές ή και τα δύο μαζί. Σέ αυτό συνετέλεσε κυρίως τό ότι οι περισσότεροι Εύρωπαίοι θεωρούσαν τά έρμητικά ή τά καμπαλιστικά κείμενα ως άρχαία γνώση και όχι ως μαγεία, τό όποιο ασφαλώς ήταν μία φοβερή πλάνη.

Η αναβίωση, έπομένως, του Γνωστικισμού προκάλεσε την έντονη λαχτάρα των Εύρωπαίων νά ασχοληθούν μέ την αναζήτηση της γνώσης και, ιδιαίτερα, της γνώσης των θετικών έπιστημών, μέ τίς όποιες ανέπτυξαν μανιακή σχέση, έκαναν σκοπό της ζωής τους νά ανακαλύψουν τά μυστικά της φύσης και του σύμπαντος. Γι' αυτό βλέπουμε νά συντελεΐται άλματώδης ανάπτυξη της φυσικής, της χημείας και των μαθηματικών, πού είχε ως έπακόλουθο και την τεχνολογική πρόοδο των χωρών της δυτικής Εύρώπης.

Άν μελετήσουμε τον κατάλογο των Εύρωπαίων διανοουμένων, πού ταυτόχρονα μέ την έπιστήμη ασχολούνταν και μέ τον έρμητισμό ή τον καμπαλισμό, θά διαπιστώσουμε ότι οι περισσότεροι προέρχονται από την Άγγλία ή την Γερμανία². Αυτό όφείλεται στο ότι αυτές οι χώρες ήταν από τίς άρχές του 16ου αιώνα προτεσταντικές, πού πρακτικά σημαίνει ότι είχαν αποκοπεΐ από τον έλεγχο του Πάπα και οι άνθρωποι εκεί δέν κινδύνευαν από την παπική Ίερά Έξέταση, γιά τίς αίρετικές θεωρίες τους.

Συνεπώς, στίς προτεσταντικές χώρες μπορούσαν σχεδόν άφοβα οι λόγιοι νά ασχολούνται μέ τον απόκρυφισμό και, αντίστοιχα, οι Έβραίοι καμπαλιστές δροΐσαν και διέδιδαν τίς γνωστικές θεωρίες τους στίς προτεσταντικές χώρες πολύ πιό άνετα, από ό,τι στά ρωμαιοκαθολικά βασίλεια, όπως της Ίσπανίας και της Γαλλίας.

2. Ἀποκρυφισμός καί Ἐπιστήμη στήν Ἀγγλία

Τό πόσο βαθειά εἶχαν ἐπηρεαστεῖ ἀπό τόν καμπαλισμό καί τόν ἐρμητισμό οἱ Ἄγγλοι ἐπιστήμονες (καί ὄχι μόνο αὐτοί) φαίνεται ἀπό τόν «πατριάρχη» τῶν Βρεταννῶν λογίων, τόν Ἰωάννη Ντῆ (John Dee, 1527-1608), ὁ ὁποῖος ἦταν σπουδαῖος μαθηματικός. Τό 1558 ὁ Ντῆ ἔγινε ἐπιστημονικός σύμβουλος καί προσωπικός ἀστρολόγος τῆς βασίλισσας Ἐλισάβετ Α΄.

Ἀργότερα, ὁ Ντῆ ταξίδεψε στήν ἠπειρωτική Εὐρώπη, πέρασε ἀπό τήν Γερμανία καί ἔφτασε μέχρι τήν Πράγα. Δίδασκε μαθηματικά, ἀστρονομία καί ἐρμητική μαγεία, δημιουργώντας ἐνθουσιώδεις ὁπαδούς, οἱ ὁποῖοι ἄρχισαν νά ἀσχολοῦνται τόσο μέ τίς θετικές ἐπιστῆμες ὅσο καί μέ τήν ἐρμητική μαγεία.

Ἀπό τούς μαθητές τοῦ Ντῆ προῆλθαν οἱ πρῶτοι ροδόσταυροι, δηλαδή προτεστάντες πού πίστευαν ὅτι ὁ συνδυασμός χριστιανικῆς πίστεως, θετικῶν ἐπιστημῶν καί ἐρμητικῆς μαγείας θά μπορούσε νά δημιουργήσει μία καλύτερη Εὐρώπη καί ἕναν καλύτερο κόσμο. Τό 1619 οἱ ροδόσταυροι στήν Πράγα ἔκαναν ἐπανάσταση, γιά νά συστήσουν τό πρῶτο ροδοσταυρικό κράτος, ἀλλά συντρίφτηκαν ἀπό τά παπικά στρατεύματα τό 1620³.

*Προσωπογραφία
τοῦ Robert Fludd*

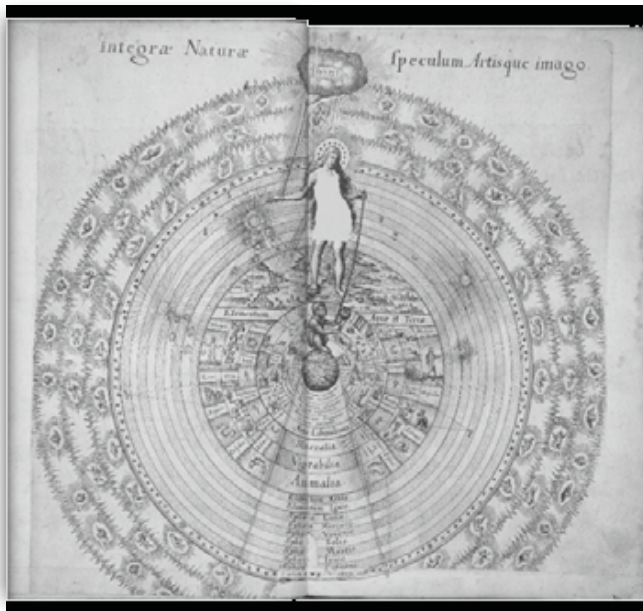
Ἐπόμενος κρίκος στήν ἀλυσίδα τῆς ἀγγλικῆς ἐπιστήμης εἶναι ὁ ἰατρός Φλάντ (Robert Fludd, 1574-1637). Ὁ Φλάντ σπούδασε ἰατρική, φαρμακευτική καί χημεία, ἐνῶ παράλληλα συνδύαζε ἐρμητισμό καί καμπαλισμό. Ἐπίσης ἀσχολήθηκε μέ τήν ἀστρολογία καί τά μαθηματικά.

Σέ διάφορα ἔργα του, ὅπως στό βιβλίο μέ τίτλο *Utriusque Cosmi, Maioris scilicet et Minoris, metaphysica, physica, atque technica Historia* (1617), βλέπουμε ἀπεικονίσεις πιθηκάνθρωπων, πλασμάτων πού συνδυάζουν στοιχεῖα ἀνθρώπινου σώματος μέ σῶμα γορίλλα.

Τό ἔργο τοῦ Φλάντ καί κυρίως τά πολύπλοκα σχέδια μέ τούς ὁμόκεντρους κύκλους, πού ὑποδηλώνουν τό σύμπαν καί τά ἐπιμέρους στοιχεῖα του, ἔχουν συχνά τόν πιθηκάνθρωπο στό κέντρο τοῦ σύμπαντος, ὁ ὁποῖος συμβολίζει τόν πρῶτο ἄνθρωπο, τήν προγονική μορφή τοῦ ἀνθρώπου⁴.

Σέ ἄλλη ἀπεικόνιση συμβολίζεται ἡ Μητέρα Φύση (ἢ ἡ θεά Σοφία, τῶν ἀρχαίων Γνωστικῶν), ἐνῶ ὁ Θεός εἰκονίζεται ἐκτός του σύμπαντος καί ἐκτός της δημιουργίας, ὅπως ἀκριβῶς δίδασκαν οἱ Γνωστικοί τῶν ρωμαϊκῶν χρόνων.

Τήν ἴδια ἐποχή μέ τόν Φλάντ ζεῖ στήν Ἀγγλία καί ὁ Φράνσις

Τό σύμπαν καί ὁ πιθηκάνθρωπος
στό κέντρο.

Μπέικον (Francis Bacon), ὁ ὁποῖος εἶναι μία ἀκόμη περίπτωση ἐπιστήμονα καί ἀποκρυφιστή. Ὁ Μπέικον εἶχε ἀντιλήψεις παρόμοιες μέ αὐτές τῶν ροδόσταυρων τῆς Γερμανίας, τίς ὁποῖες κατέγραψε στό ἔργο του «*The New Atlantis*».

Τό κίνημα τοῦ ροδόσταυρισμοῦ στήν Γερμανία ὑπέστη σοβαρό πλήγμα τό 1620, κάτι πού ἀνάγκασε ἀρκε-

τούς ροδόσταυρους νά καταφύγουν στήν Ἀγγλία. Προφανῶς, οἱ ροδόσταυροι σκέφτηκαν ὅτι θά ἦταν καλύτερο νά δρᾶσουν κρυφά καί νά ἐνσωματωθοῦν σέ ἄλλες ὀργανώσεις, μέσα ἀπό τίς ὁποῖες θά μπορούσαν νά πραγματοποιήσουν τά ὄνειρά τους.

Αὐτές οἱ ὀργανώσεις στήν Ἀγγλία ἦταν τά πανεπιστήμια καί ὁ τεκτονισμός. Σέ αὐτούς τούς δύο χώρους βρῆκαν καταφύγιο

ὄχι μόνο ροδόσταυροι, ἀλλά καί ἄλλοι ἀποκρυφιστές. Οἱ παλαιότερες γραπτές μαρτυρίες πού ἔχουμε, σχετικά μέ τήν εἴσοδο ἀποκρυφιστῶν σέ μασονικές στοές εἶναι τοῦ Σκοτσέζου Ροβέρτου Μόραϋ (Robert Moray)⁵, πού ἔγινε μασόνος τό 1641, καί τοῦ Ἑγγλῶν Ἡλία Ἀσμολ (Elias Ashmole), πού ἔγινε μασόνος τό 1646.

Κάπως ἔτσι, ὁ τεκτονισμός στήν Ἀγγλία συνδέθηκε, ἀπό τά μέσα τοῦ 17ου αἰώνα, μέ τόν ἀποκρυφισμό καί τόν ροδοσταυρισμό⁶. Λίγο ἀργότερα, τό 1660, ἰδρύεται καί ἡ Βασιλική Κοινωνία τοῦ Λονδίνου γιά τήν βελτίωση τῆς γνώσης τῆς Φύσης (*Royal Society of London for Improving Natural Knowledge*), ὅπου ἰδρυτικά μέλη εἶναι ὁ Ἡλίας καί ὁ Μόραϋ. Ὅποτε, ἀποκρυφισμός, μασονία καί ἐπιστήμη γίνονται συκοινωνοῦντα δοχεῖα στήν Ἀγγλία καί ἡ Βασιλική Κοινωνία, ἡ Ἀκαδημία τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν, γίνεται τό ἕτερον ἥμισυ τοῦ τεκτονισμοῦ.

Λίγα χρόνια ἀργότερα, πρόεδρος τῆς Βασιλικῆς Κοινωνίας γίνεται ὁ διάσημος φυσικός, ἀστρονόμος καί μαθηματικός Ἰσαάκ Νεύτων (Isaac Newton), πού ἦταν ἀλχημιστής καί πίστευε στόν ἐρμητισμό. Στήν ἀπέναντι ὄχθη, στήν Γερμανία, τήν ἴδια ἐποχή ζεῖ ὁ ἄλλος μέγας μαθηματικός καί πολυτάλαντος ἐπιστήμονας, ὁ Λάιμπνιτς (Leibniz), ὁ ὁποῖος πίστευε καί στόν ἐρμητισμό καί στόν καμπαλισμό.

Ὁ πίθηκος ἀπό τόν ὁποῖο πηγάζει ὁ ἄνθρωπος (HOMO).

3. Ἀπορροή καί μετενσάρκωση

Ἡ ἑντατικὴ ἐνασχόληση τῶν Εὐρωπαίων ἐπιστημόνων τοῦ 17ου αἰώνα μέ τόν καμπαλισμό, γιά τόν ὁποῖο οἱ Ἑβραῖοι ἰσχυρίζονταν ὅτι εἶναι ἡ προφορική παράδοση πού ἀποκάλυψε ὁ Θεός στόν Μωυσῆ, συνέβαλε στό νά εἰσχωρήσουν στήν εὐρωπαϊκὴ διανόηση δύο βασικὲς καμπαλιστικὲς θεωρίες, πού εἶναι ἡ ἀπορροή καί ἡ μετενσάρκωση. Ἡ ἀπορροή (emanation στά Ἀγγλικά) ὑποστηρίζει ὅτι ἡ ἀρχὴ τῶν πάντων εἶναι ὁ Κέτερ (στέμμα, Keter קֶטֶר), ἀπό τόν ὁποῖο ἀπορρέουν, δηλαδή ξεχειλίζουν διάφορες ἄλλες θεότητες, ὅπως ἓνα ποτήρι πού ξεχειλίζει ἀπό νερό καί τό νερό πού χύνεται δημιουργεῖ νέες καταστάσεις, δηλαδή τό ἓνα πηγάζει ἀπό τό ἄλλο.

Ἡ ὅλη θεωρία τῆς ἀπορροῆς ἀπεικονίζεται ἀπό τοὺς καμπαλιστές Ἑβραῖους μέ ἓνα σκίτσο, πού ὀνομάζεται τό καμπαλιστικὸ δέντρο τῆς ζωῆς, πού ἔχει τίς ρίζες στόν οὐρανὸ καί τὰ κλαδιά πρὸς τὰ κάτω. Αὐτὴ ἡ ζωγραφιὰ περνᾷ καί στοὺς Εὐρωπαίους καμπαλιστές, πού τό ἀναπαριστοῦν στά συγγράμματα τους⁷.

Παράλληλα μέ τὴν ἀπορροή (πού ἦταν θεωρία τῶν ἀρχαίων Ἑβραίων Γνωστικῶν, πού εἶχαν ἀσπαστεῖ καί οἱ νεοπλατωνικοί), σπουδαῖο ρόλο ἔπαιξε στό μυαλό τῶν καμπαλιστῶν καί ἡ θεωρία τῆς μετενσάρκωσης (ἢ μετεμψύχωσης ἢ μετενσωμάτωσης), ἡ ὁποία στά ἑβραϊκὰ λέγεται γκιλγκούλ (κύκλος, gilgul גִּילְגּוּל).

Μέ βάση τὴν μετενσάρκωση ὁ ἄνθρωπος γεννιέται καί ξαναγεννιέται ἀναρίθμητες φορές, γίνεται φυτὸ, ζῶο, ἄνθρωπος (κύκλος τῶν μετενσαρκώσεων), συνεπῶς τό γένος τῶν ἀνθρώπων βρίσκεται ἐδῶ καί ἑκατομμύρια χρόνια πάνω στήν γῆ. Σύμφωνα μέ μία θεωρία τῆς λουριανικῆς Καμπαλάχ, ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου μετενσαρκώνεται τόσες ζωές, ὅσες χρειάζεται, ὥστε νά ἐκπληρώσει τίς 613 Ἐντολές (Mitzvot).

Σέ ἄλλες θρησκευτικὲς παραλλαγές τῆς μετενσάρκωσης, ὅπως στόν ἀρχαῖο ἰνδικὸ Τζαϊνισμό (Jainism), χρειάζονται 8,4

4. Μασονία και καμπαλισμός

Στις 24 Ιουνίου του 1717, τὰ μέλη τριῶν μασονικῶν στοῶν τοῦ Λονδίνου ἀποφάσισαν νά ἐνώσουν τίς δυνάμεις τους καί νά σχηματίσουν μία νέα, πιά δυναμική καί πιά ὀργανωμένη στοά, ἡ ὁποία ὀνομάστηκε Μεγάλη Στοά (Grand Lodge of London). Μὲ αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴ, ὁ τεκτονισμὸς στὴν Ἀγγλία ἀποκτᾶ ἀκόμη μεγαλύτερη ἐπίδραση στὴν πνευματικὴ καί κοινωνικὴ ζωὴ, γίνεται ἓνας παράγοντας πού ἐπηρεάζει δυναμικά τίς ἐξελίξεις, ἀκόμη καί στό πολιτικὸ ἐπίπεδο.

Ἐπιπλέον, ἡ σχέση μασονίας καί ἐπιστήμης, πού ἀρχίζει τὸν 17ο αἰῶνα, ἰσχυροποιεῖται τὸν 18ο αἰῶνα, καθὼς οἱ περισσότεροί Ἕλληνοφίλοι διανοούμενοι ἐπιθυμοῦσαν νά γίνουν καί μέλη κάποιας στοᾶς. Τὸ 1723 γράφεται τὸ καταστατικὸ καί ἡ ἱστορία τῶν ἐλεύθερων μασόνων, ὅπως αὐτοονομάζονται οἱ Ἕλληνοφίλοι τέκτονες. Ἡ συγγραφή, μὲ τίτλο: «*The Constitutions of the Free Masons*» ἀνατέθηκε στὸν Σκοτσέζο συγγραφέα James Anderson.

Τὸ αὐξανόμενο κύρος τῆς μασονίας δὲν πέρασε ἀπαρατήρητο ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, πού ἔγκαιρα συνειδητοποίησαν ὅτι ἂν μπορούσαν νά διεισδύσουν στὸν τεκτονισμό καί νά ἐλέγξουν τοὺς τέκτονες, θά μπορούσαν νά ἀποκτήσουν ἓνα πολύτιμο ἐργαλεῖο, γιὰ νά πραγματοποιήσουν τὸ σιωνιστικὸ τους ὄνειρο, νά γκρεμίσουν τὸν Χριστιανισμό στὴν Εὐρώπη, ὥστε νά ἐπιβάλουν τὸν δικὸ τους ψευδομεσσία καί νά συστήσουν τὴν παγκόσμια αὐτοκρατορία, πού χρόνια ὀνειρεύονταν.

Μέχρι τὸ 1723 τέκτονες μπορούσαν νά γίνουν μόνο Βρεταννοί, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ 1724 οἱ Ἑβραῖοι κατάφεραν νά ἐξασφαλίσουν τὴν ἄδεια νά γίνουν μέλη σὲ μασονικὲς στοές⁸. Αὐτὸ ἦταν καί τὸ τέλος τῆς παλαιᾶς βρεταννικῆς μασονίας, πού σὲ λίγα χρόνια μετατράπηκε σὲ ἑβραϊκὴ καί σιωνιστικὴ μασονία, ὅπου κυριαρχοῦσε πλήρως ἡ ἑβραϊκὴ Καμπαλάχ. Μέσα στίς στοές διοχέτευσαν οἱ Σιωνιστές ὅλα τὰ πνευματικά... σκουπίδια τοῦ ἀρχαίου Γνωστικισμοῦ, ὅλες

τίς ἄθλιες θεωρίες τῆς εἰδωλολατρείας καί τῆς μαγείας τῆς Μέσης Ἀνατολῆς, πού μέ τήν σειρά τούς κατάγονταν ἀπό τήν μυθολογία τῶν ἀρχαίων Σουμερίων.

Αὐτές οἱ θεωρίες εἶχαν ἐπηρεάσει καί τούς ἀρχαίους Ἑλληνες φιλοσόφους. Σχετικά μέ τήν προέλευση τοῦ ἀνθρώπου, γιά παράδειγμα, ὁ Ἀναξίμανδρος ὑποστήριζε ὅτι ἡ ἀνθρώπινη ζωή προέρχεται ἀπό τήν θάλασσα. Ὁ ἀνθρωπος ἐξελίχθηκε ἀπό ψάρια, πού βγῆκαν στήν στεριά, ὅταν ἐξατμίστηκε τό νερό. Αὐτή ἡ ἀντίληψη ἔχει κοινά στοιχεῖα μέ τούς διάφορους ἀμφίβιους θεούς, ὅπως ὁ σουμεριακός Ἔνκι, ὁ βαβυλωνιακός Ὡάννης καί ὁ φοινικικός Δαγκόν.

Σχετικά μέ τήν φύση καί τό σύμπαν, ὁ Ἡράκλειτος ἔλεγε τά ἑξῆς:

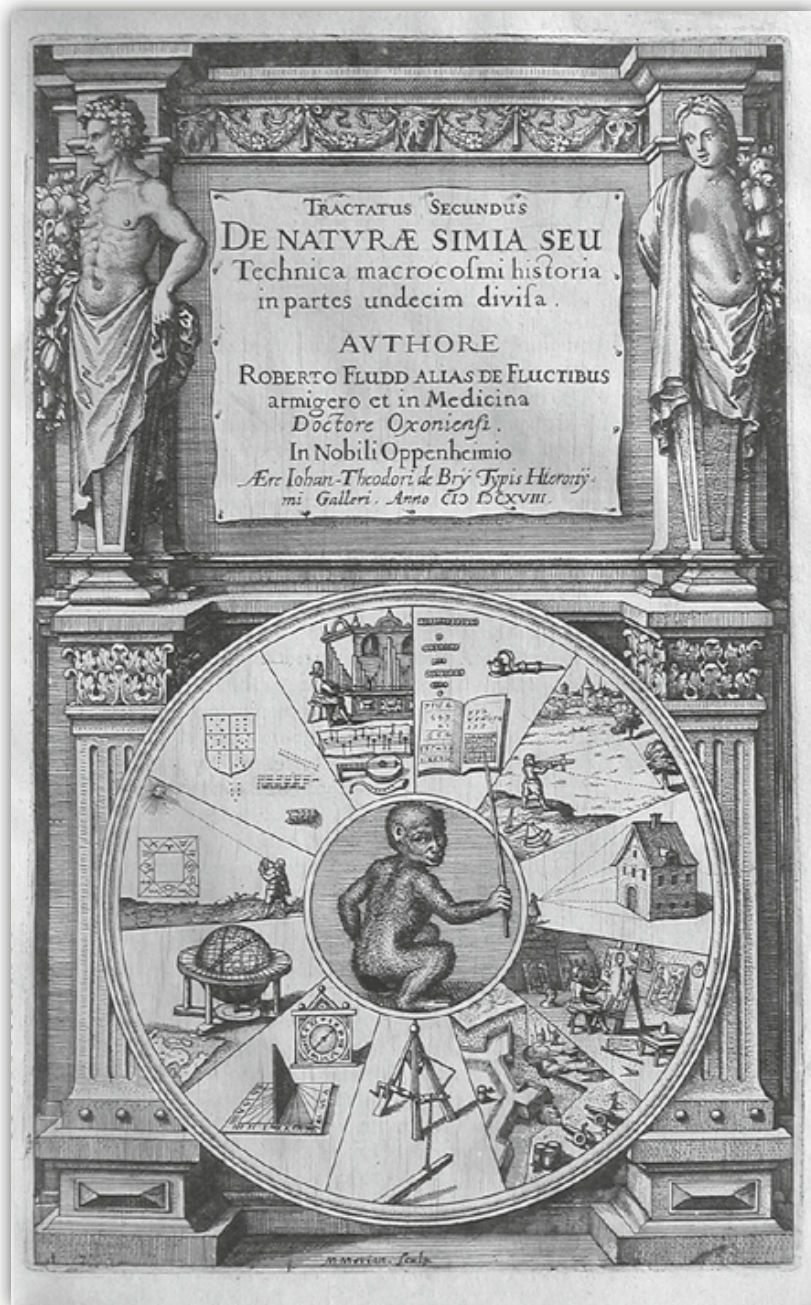
«Κόσμον τόνδε, τόν αὐτόν ἀπάντων, οὔτε τίς θεῶν οὔτε ἀνθρώπων ἐποίησεν, ἀλλ' ἦν αἰεί καί ἔστιν καί ἔσται πῶρ αἰείζων». Ὁ κόσμος, τό σύμπαν ὑπάρχει ἀπό μόνο του, εἶναι αἰώνιο, οὔτε κάποιος θεός οὔτε ἀνθρωπος τόν ἐπλασε. Γιά πολλούς ἀρχαίους φιλοσόφους τό σύμπαν, ἡ φύση εἶναι ἔμψυχο καί ζωντανό, κάτι σάν ἀπρόσωπος θεός⁹. Ἀπό αὐτήν τήν θεωρία γεννιέται καί ὁ πανθεϊσμός τῶν ἀρχαίων Στωικῶν, πού ἐπαναδιατυπώνεται ἀπό τόν Ἑβραῖο φιλόσοφο Σπινόζα, πού ταύτιζε τήν φύση μέ τόν Θεό.

Μέσα ἀπό αὐτό τό πλῆθος τῶν μυθολογικῶν θεωριῶν, πού διδάσκονταν στίς μασονικές στοές, προέκυψε ἡ περίφημη θεωρία τῆς ἐξέλιξης τῶν εἰδῶν, πού εἶχε τήν ἐξῆς ἀλληλουχία σκέψεων: ὅλοι οἱ ὀργανισμοί κατάγονται ἀπό ἓνα μικροοργανισμό, πού χωρίς τήν μεσολάβηση κάποιου δημιουργοῦ θεοῦ, ἐξελίχθηκε σέ φυτά, ψάρια, ζῶα καί τελικά στόν ἀνθρωπο.

Καί αὐτή ἡ ἐξέλιξη ἀπό φυτό σέ ζῶο καί ἀπό ζῶο σέ ἀνθρωπο συντελεῖται ἐδῶ καί ἑκατομμύρια χρόνια, μέσα στό αἰώνιο σύμπαν. Ἀλλά ἐνῶ αὐτές οἱ θεωρίες διδάσκονταν μέσα στόν τεκτονισμό, οἱ μασόνοι δυσκολεύονταν νά μεταφέρουν αὐτές τίς ιδέες ἔξω ἀπό τίς στοές, καθώς θά ἔρχονταν σέ εὐθεία ρήξη μέ τήν κοσμοθεωρία τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τά δεδομένα τῆς Ἁγίας Γραφῆς.

Γι' αὐτό καί τήν Καμπαλάχ τήν παρουσίαζαν σάν διδασκαλία τοῦ Θεοῦ καί ἰσχυρίζονταν ὅτι εἶναι συμβατή μέ τόν Χριστιανισμό.

Οι Εύρωπαϊοι καμπαλιστές ἔφταναν στό σημείο νά λένε ὅτι ἡ Καμπαλάχ ἀποδεικνύει τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστιανισμοῦ καί, ὅπως φαίνεται, κάποιοι τό πίστευαν. Σέ τέτοια πλάνη ἔφτασαν οἱ Εύρωπαϊοι τῆς Νεότερης ἐποχῆς, νά πιστεύουν στόν Χριστό καί στόν Διάβολο ταυτόχρονα!

*Άλλη μία σοφή μαϊμοῦ, μέ τίς διάφορες τέχνες
καί ἐπιστῆμες γύρω της.*

5. Σικωνισμός καί Ἐπιστήμη

Ὡστόσο, τά πράγματα στήν Εὐρώπη ἄλλαξαν ραγδαία, ἀπό τό 1740 καί ἔπειτα, ὅταν ἀρχίζει νά ὀργανώνεται ὁ Σικωνισμός, δηλαδή ἡ ὀργανωμένη ὁμάδα Ἐβραίων καμπαλιστῶν, πού εἶχαν ἀποφασίσει νά κυριαρχήσουν στήν Εὐρώπη καί τόν κόσμο. Αὐτή ἡ ὁμάδα τῶν Σικωνιστῶν, τῶν Ἐβραίων σατανιστῶν, συμμάχησε τό 1740 μέ μία ὁμάδα Εὐρωπαϊῶν σατανιστῶν καί μαζί ἐργάστηκαν μεθοδικά, ὥστε νά πείσουν τούς Εὐρωπαίους ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός δέν εἶναι ὁ Θεός, δέν εἶναι ὁ Μεσσίας.

Ὁ βασικός Εὐρωπαῖος σύμμαχος τῶν Σικωνιστῶν ἦταν ὁ Γερμανός κρυφο-σατανιστής μασόνος βασιλιάς Φρειδερίκος Β΄ τῆς Πρωσίας (Frederick II of Prussia), ὁ ὁποῖος ὀργάνωσε, μεταξύ ἄλλων, ἓνα ὀλόκληρο ἀντιχριστιανικό ἐπιτελεῖο ἐπιστημόνων, τούς ὁποίους χρηματοδοτοῦσε, γιά νά κακολογοῦν τόν Χριστιανισμό.

Ἔτσι ἐμφανίστηκε στήν Εὐρώπη ἡ πρώτη ὁμάδα Εὐρωπαϊῶν ἐπιστημόνων, ὅπως ἦταν ὁ Βολταῖρος καί οἱ ὑπόλοιποι Γάλλοι Διαφωτιστές, πού πληρώνονταν ὄχι γιά νά βροῦν τήν ἀλήθεια ἢ νά διαδώσουν τήν γνώση, ἀλλά γιά νά γκρεμίσουν τόν Χριστιανισμό, μέσω τῆς ἐπιστήμης¹⁰.

Τό ἀντιχριστιανικό πνεῦμα στόν χῶρο τῆς ἐπιστήμης ἔφτασε σύντομα καί στήν Ἀγγλία, μέ τόν μασόνο ἱστορικό Γκίμπων (Edward Gibbon), ὁ ὁποῖος τό 1774 ἔγραψε τό περίφημο ἔργο «*The History of the Decline and Fall of the Roman Empire*» (Ἡ ἱστορία τῆς παρακμῆς καί πτώσης τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας), μέ τό ὁποῖο ἔβγαλε τό δηλητήριο πού ἐνιωθε ἐναντίον τοῦ Χριστιανισμοῦ καί τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας τῶν Ἑλλήνων, τοῦ λεγόμενου Βυζαντίου.

Ἐπομένως, ἀπό τά μέσα τοῦ 18ου αἰώνα καί ἔπειτα, χάρη στήν δράση τῶν Σικωνιστῶν, τοῦ Φρειδερίκου καί τῶν ὑπόλοιπων

μασόνων, έγινε ...τῆς μόδας νά δημοσιεύει κανεῖς ἀντιχριστιανικές θεωρίες, ὅποτε ἄρχισαν νά βγαίνουν στήν ἐπιφάνεια καί οἱ ὑπόλοιπες ἀντιλήψεις, πού μέχρι τότε ἔβρισκε κανεῖς μόνο στόν χῶρο τοῦ ἀποκρυφισμοῦ.

*Ὁ μασόνος ἱστορικός Γκίμπων
(Edward Gibbon).*

6. Ἡ θεωρία τῆς ἐξέλιξης

Στά τέλη τοῦ 18ου αἰώνα, λίγο μετὰ τόν Γκίμπων, ἀπόψεις ἀσυμβίβαστες μέ τήν Ἁγία Γραφή δημοσίευσε ὁ Σκοτσέζος δικαστής, φυσικός φιλόσοφος, γλωσσολόγος καί μασόνος Ἰάκωβος Μπαρνέτ ἢ Μονμπόντο (James Burnett, Lord Monboddo 1714-1799), ὁ ὁποῖος δημόσια διατύπωσε τήν θεωρία ὅτι οἱ ἄνθρωποι ἐξελίχθηκαν ἀπό τούς οὐρακοτάγκους¹¹.

Μετά τόν Μονμπόντο, τήν σκυτάλη παίρνει ὁ μασόνος Ἔρασμος Δαρβίνος (Erasmus Darwin, 1731–1802), παππούς τοῦ διάσημου Κάρουλου Δαρβίνου. Ὁ Ἔρασμος ἦταν γιατρός, βοτανολόγος, φυσικός φιλόσοφος, μασόνος καί μέλος τῆς Βασιλικῆς Κοινωνίας. Εἶχε μελετήσει τίς ἀπόψεις τοῦ Μονμπόντο, τίς ἐνστερνίστηκε καί ἔβαλε ἕναν ἀκόμη λίθο, ὥστε νά κτιστεῖ τό οἰκοδόμημα τῆς θεωρίας τῆς ἐξέλιξης.

Τό βασικό ἐπιστημονικό ἔργο τοῦ Ἔρασμου λέγεται *Ζωονομία* (*Zoonomia or Laws of the Organic Life*, 1794), ὅπου μέσα στίς ἐπιστημονικές του παρατηρήσεις εἰσάγει καί μασονικές θεωρίες. Σέ κάποιο σημεῖο ἀναφέρεται σέ ἑκατομμύρια ἐποχές (millions of ages), πρὶν ἀπό τήν ἀρχή τῆς ἱστορίας τῆς ἀνθρωπότητας στήν γῆ, ὅπου ἀπό ἕνα ζωντανό νῆμα (one living filament, δηλαδή ἕνα μικροοργανισμό) ξεκίνησε ἡ ἐξέλιξη τῶν ἔμβιων ὄντων¹².

Ἐδῶ ὀφείλουμε νά κάνουμε τήν ἐξῆς ἐπισήμανση: τήν ἐποχή πού γράφει ὁ Ἔρασμος αὐτά τά λόγια, οἱ Εὐρωπαῖοι, παρερμηνεύοντας τήν Βίβλο, εἶχαν τήν πεποίθηση ὅτι ἡ γῆ δημιουργήθηκε τό 4004 π.Χ. (ἀπό κτίσεως κόσμου χρονολόγησι¹³) καί λίγο ἀργότερα ὁ ἄνθρωπος.

Προσωπογραφία
τοῦ Λόρδου Μονμπόντο.

Συνεπώς, ή αναφορά του Έρασμου σέ έκατομμύρια έποχές, πρίν από τήν εμφάνιση του άνθρώπου στήν γή, φανερώνει τήν ακράδαντη πίστη του στίς μασονικές θεωρίες πού, όπως προαναφέραμε και σέ συνδυασμό μέ τήν μετενσάρκωση, είχαν ως δεδομένο ότι τά ζώα και οί άνθρωποι υπάρχουν εδώ και έκατομμύρια χρόνια στήν γή.

Άσφαλώς, όλα αυτά πού υποστήριζε ό Έρασμος και οί υπόλοιποι Άγγλοι μασόνοι δέν είχαν κανένα έπιστημονικό έρεισμα ή κάποια απόδειξη, απλά ήταν ή μεταφορά των αποκρυφιστικών θεωριών στον χώρο τής επιστήμης, ή έξοδος από τον στενό κύκλο των μασονικών στοών προς τό ευρύ κοινό. Οί μασόνοι, όπως και οί αρχαίοι Γνωστικοί, δέν έψαχναν για αποδείξεις, για να έπαληθεύσουν τήν διδασκαλία τους. Θεωρούσαν ότι κατείχαν τήν αλήθεια, *de facto, εκ των πραγμάτων*, και ότι όλοι οί άλλοι άνθρωποι ζούσαν σέ άγνοια.

Τίς υπόλοιπες αποκρυφιστικές του θεωρίες εξέφρασε ό Έρασμος στό ποιήμά του, μέ τίτλο «*The Temple of Nature*» (Ο Ναός τής Φύσης). Στήν εισαγωγή του ποιήματος αναφέρει ότι τά αρχαία Έλευσίνια Μυστήρια ήταν ή πηγή τής έμπνευσής του¹⁴. Τί να σημαίνει αυτό άραγε;

Οί καμπαλιστές και οί έρμητικοί πίστευαν στον πανθεισμό, δηλαδή θεωρούσαν ότι ή φύση είναι θεά, ότι τό σύμπαν είναι λογικό και έμψυχο. Γι' αυτό και στίς μασονικές στοές, μέχρι σήμερα, τιμούν τήν θεά Δήμητρα και τήν Αιγύπτια θεά Ίσιδα, οί όποιες ήταν θεότητες τής φύσης και τής γεωργίας. Αντίστοιχα, οί μασόνοι πιστεύουν ότι οί μασονικές τελετές είναι ή συνέχεια των Έλευσίνιων Μυστηρίων (πού τελούνταν προς τιμήν τής θεάς Δήμητρας) και των μυστηρίων τής Ίσιδος.

Τά ίδια πίστευε και ό Έρασμος, έφόσον ήταν τέκτονας, απλά αποφεύγει να τό αποκαλύψει ευθαρσώς και τό παρουσιάζει κάπως

*Προσωπογραφία
του Έρασμου Δαρβίνου.*

άλληγορικά. Αφοῦ ἀναφέρεται στήν (θεοποιημένη) Φύση καί τό Χάος, καταλήγει στό συμπέρασμα ὅτι ἡ ὀργανική ζωή ξεκίνησε μέσα στήν θάλασσα (Organic life began beneath the waves).

Γιά τόν Ἔρασμο, ἡ θεά Φύση δημιουργεῖ τόν πρῶτο ὀργανισμό μέσα στήν θάλασσα, ἀπό ἐκεῖ ἐξελίσσονται ὅλα τά ἔμβια ὄντα καί τελικά ἡ ἐξέλιξη ὀδηγεῖ στήν ἐμφάνιση τοῦ ἀνθρώπου, μέσῳ κάποιου πιθήκου. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι προϊόν μίας ἐξελικτικῆς διαδικασίας, πού ὄρισε ἡ φύση, μία διαδικασία ἑκατομμυρίων χρόνων, καί ἀφήνει νά ἐννοηθεῖ ὅτι ὁ ἄνθρωπος θά συνεχίσει νά ἐξελίσσεται, μέχρι τήν τελειότητα.

Ἡ αἰσιόδοξη ἀντίληψη τοῦ Ἔρασμου, ὅτι ἡ ἐξέλιξη ὀδηγεῖ τά πάντα ἀπό τό κατώτερο στό ἀνώτερο, δίνει τό μήνυμα στούς ἀνθρώπους ὅτι στό μέλλον θά ἐξελιχθοῦν σέ ἀνώτερα πλάσματα, ὁ ἄνθρωπος θά γίνει ὑπεράνθρωπος, θά γίνει ἐπίγειος θεός! Ὅλα αὐτά, βέβαια, θά συμβοῦν χωρίς τόν Θεό, χάρη στήν Μητέρα Φύση.

Ἐδῶ διαπιστώνουμε μία διαφοροποίηση τοῦ Ἔρασμου καί γενικά τῶν Ἀγγλων μασόνων, ἀπό τούς Ἑβραίους καμπαλιστές καί τούς προγόνους τους, τούς ἀρχαίους Γνωστικούς. Ὁ ἐβραϊκός Γνωστικισμός θεωροῦσε ὅτι αὐτός ὁ κόσμος, τό ὑλικό σύμπαν, εἶναι τό δημιούργημα μίας κατώτερης θεότητας, ἑνός κακοῦ Δημιουργοῦ.

Ἐπομένως, ὁ κόσμος εἶναι ἡ κόλαση, εἶναι ἕνα κακό κατασκεύασμα, πού πρέπει νά καταστρέψουμε. Μέχρι καί γιά τό ἀνθρώπινο σῶμα τό ἴδιο ἔλεγαν, νά τό καταστρέψουμε μέ ἀσωτίες καί ἀνωμαλίες. Καί ὑποστήριζαν ὅτι τό μόνο πού ἀξίζει εἶναι ἡ ψυχή, πού θά λυτρωθεῖ μέσῳ τῆς γνώσης.

Οἱ Ἀγγλοι καμπαλιστές ἦταν πιά αἰσιόδοξοι, ἀπό τούς Ἑβραίους συναδέλφους τους, θεωροῦσαν ὅτι τό ὑλικό σύμπαν εἶναι δημιούργημα ἑνός κατώτερου ἀλλά καλοῦ θεοῦ, τῆς Μητέρας Φύσης, καί ὅτι ἡ ἐξέλιξη (μαζί μέ τήν γνώση) θά λυτρώσουν τόν ἄνθρωπο, θά τόν ὀδηγήσουν στόν σκοπό τῆς ζωῆς του.

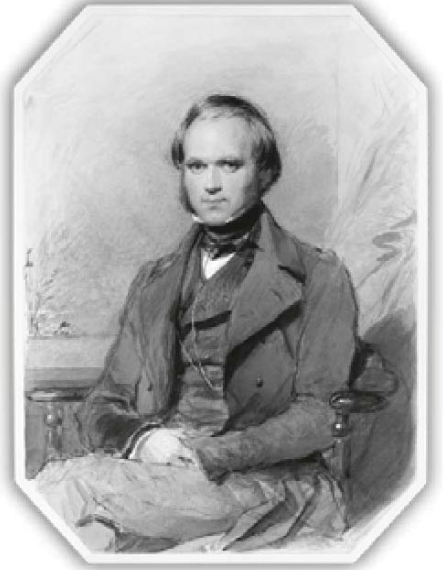
7. Κάρολος Δαρβίνος

Μέ την «έπιστημονική» εργασία του Φλάντ, του Μονμπόντο και του Έρασμου Δαρβίνου είχαν μπει τά θεμέλια για να χτιστεί τό οικοδόμημα τής θεωρίας τής εξέλιξης και τής καταγωγής του ανθρώπου. Ο Έρασμος πέθανε τό 1802, όποτε ό διάσημος έγγονός του, ό Κάρολος (Charles Robert Darwin, 1809-1882) δέν πρόλαβε να τον γνωρίσει, αλλά από νεαρή ηλικία μελετούσε τά συγγράμματα του παππού του.

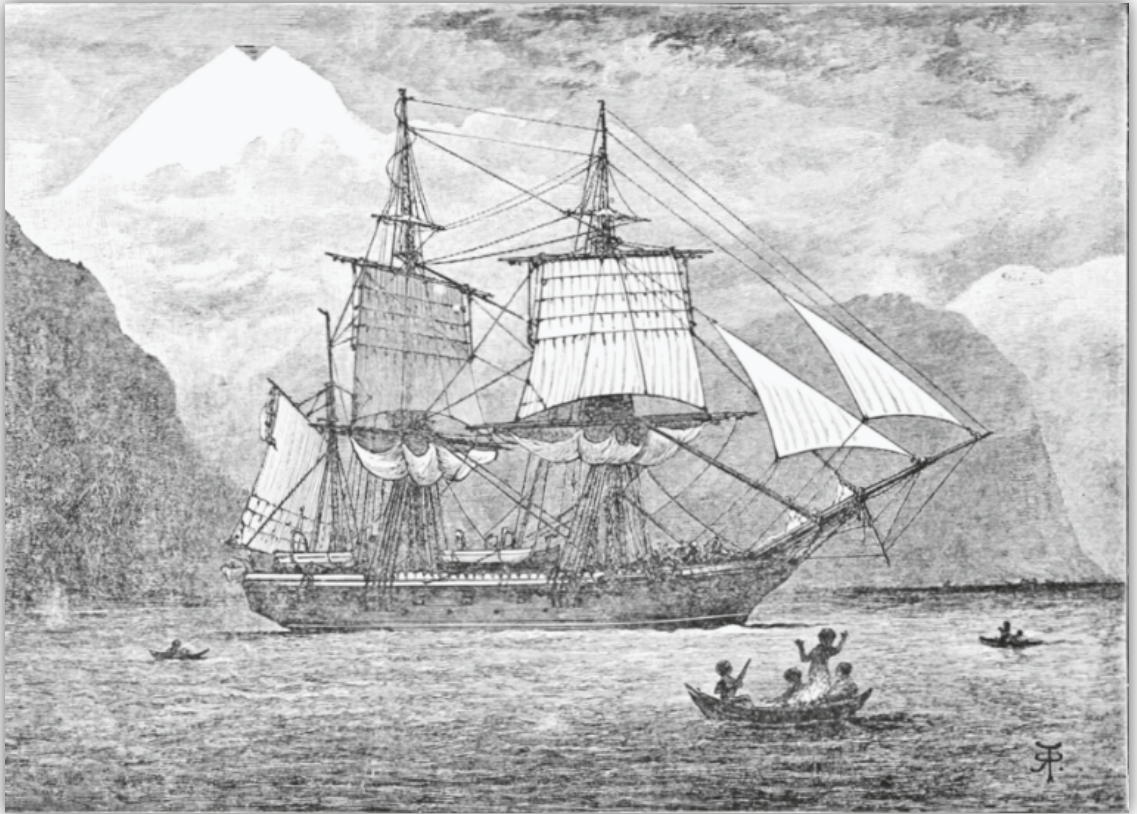
Ένω ό ίδιος ό Κάρολος δέν είχε ένταχθει επίσημα σε κάποια τεκτονική στοά, δέν μπόρεσε να αποφύγει την τεράστια έπιρροή, που ασκούσε στην Άγγλία ή μασονική διανόηση. Αυτή ή πολύχρονη παράδοση άποκρυφισμού και θετικών έπιστημών στην Άγγλία, που όπως είδαμε αρχίζει με τον Ντ ή, δηλητηρίασε πλήρως την σκέψη του νεαρού Κάρολου, που ήταν πεπεισμένος ότι ό παπούς του και οι άλλοι μασόνοι-έπιστήμονες είχαν δίκιο.

Ξεκίνησε τίς σπουδές του στην ιατρική, αλλά τίς έγκατέλειψε και στράφηκε στην βιολογία και την φυσική ιστορία. Για τον σκοπό αυτό, αποφάσισε να πάρει μέρος στην άποστολή του έρευνητικού πλοίου Beagle (Μπήγκλ), τό όποιο σαλπάρισε τό 1831, για να έξερευνήσει τίς άκτές τής Νότιας Άμερικής.

Μέ την έπιστροφή του στην Άγγλία άρχισε να έτοιμάζει τό έργο, που τον έκανε διάσημο σε όλη την Εύρώπη, με τίτλο «*On the Origin of Species by Means of Natural Selection, or the Preservation of Favoured Races in the Struggle for Life*» (Γιά την καταγωγή των ειδών μέσω τής φυσικής έπιλογής ή ή διατήρηση των ευνοημένων

Ο Κάρολος Δαρβίνος
σε νεαρή ηλικία.

Τό πλοῖο Beagle, 1831.

φυλῶν στὸν ἀγῶνα γιὰ ζωή), τὸ ὁποῖο ἐκδόθηκε τὸ 1859, μέσα ἀπὸ τὸ ὁποῖο παρουσίαζε ὀλοκληρωμένη τὴν θεωρία τῆς ἐξέλιξης τῶν εἰδῶν.

Λίγα χρόνια ἀργότερα ἐκδόθηκε καὶ τὸ ἔργο τοῦ Δαρβίνου γιὰ τὴν κοινὴ καταγωγὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πιθήκου, ἀπὸ ἀρχαίους πιθήκους. Ἡ ἀντιμετώπιση πού εἶχε ἡ θεωρία τῆς ἐξέλιξης ἦταν ἐνθουσιώδης στὴν Ἀγγλία. Ἡ μασονικὴ Βασιλικὴ Κοινωνία τὸν βράβευσε, ἐνῶ ὁ ἴδιος ὁ Κάρολος ἀντιμετωπίστηκε σάν μεσσίας, σάν ἐπίγειος θεός. Ἀπέκτησε φανατικούς ὀπαδοὺς, ὅπως ὁ μασόνος βιολόγος Χάξλεϋ (Thomas Huxley), ἐνῶ σύντομα οἱ δαρβινικὲς θεωρίες ἄρχισαν νὰ υἱοθετοῦνται καὶ ἀπὸ ἐπιστήμονες ἄλλων πεδίων, ὅπως τῆς οἰκονομίας, τῆς πολιτικῆς κ.λπ.

Παράλληλα, ἡ θεωρία τῆς ἐξέλιξης ἢ μεταλλάξης (theory of evolution or transmutation) πέρασε μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα στὰ περισσότερα πανεπιστήμια τῆς δυτικῆς Εὐρώπης¹⁵ καὶ ἄρχισε νὰ διδάσκεται, τόσο στὴν ἐπιστῆμη τῆς Βιολογίας ὅσο καὶ τῆς Ἀρχαιολογίας.

8. Δαρβινισμός και Σικωνισμός

Ο Δαρβίνος πρόσφερε ακούσια τό ωραιότερο δῶρο στους Έβραίους Σιωνιστές, πού ἤθελαν νά δώσουν τήν χαριστική βολή στόν Χριστιανισμό¹⁶. Ὁ ἴδιος ὁ Κάρλ Μάρξ, τό πρωτοπαλίκαρο τοῦ ἐβραϊκοῦ καμπαλισμοῦ, ἐνθουσιάστηκε, ὅταν πρωτοδιάβασε τήν θεωρία τοῦ Δαρβίνου. Ἀμέσως, ἡ δαρβινική θεωρία ἔγινε ἡ ἀγαπημένη διδασκαλία τῶν Σιωνιστῶν. Ὅπου καί νά βρίσκονταν, ἔκαναν προπαγάνδα ὑπέρ τοῦ Δαρβίνου.

Τό σκεπτικό τους ἦταν τό ἐξῆς: οἱ θεωρίες τοῦ Δαρβίνου, πού εἶναι ἡ ἀπόλυτη ἀλήθεια τῆς ἐπιστήμης, ἀπέδειξαν ὅτι δέν ἰσχύουν ὅσα γράφει ἡ Ἁγία Γραφή, σχετικά μέ τήν δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου. Συνεπῶς, αὐτά πού ἔλεγε τόσα χρόνια ἡ Ἐκκλησία ἀποδείχτηκαν ψέματα, παραμύθια. Ἀλλά, ἐφόσον ἡ Ἁγία Γραφή καί ἡ Ἐκκλησία λένε ψέματα, ἄρα καί ὁ Θεός τῶν Χριστιανῶν, ὁ Ἰησοῦς Χριστός, εἶναι ψέμα.

Τί εὐτυχία γιά τόν Σιωνισμό! Ἐπιτέλους, βρῆκαν τόν τρόπο νά πείσουν τούς Εὐρωπαίους νά μήν πιστεύουν στόν Χριστό, μέσω τῆς ἐπιστήμης. Συνεπῶς, ἔπρεπε νά κάνουν τό πᾶν, ὥστε ὅλοι οἱ καθηγητές τῶν ἀνάλογων σχολῶν νά διδάσκουν τόν δαρβινισμό καί ὅλοι νά πειστοῦν γιά τήν ἐγκυρότητα τῆς θεωρίας. Καί, τελικά, τό κατάφεραν!

Μέχρι καί στήν Ἑλλάδα, ὑπῆρχαν Ἑλληνες μαρξιστές πού κήρυτταν τήν δαρβινική θεωρία, γιά νά πείσουν τούς ὑπόλοιπους Ἑλληνες νά σταματήσουν νά πιστεύουν στόν Χριστό, ὅπως μᾶς διηγεῖται ὁ νέος Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας, ὁ Ὅσιος Παῖσιος ὁ Ἁγιορείτης¹⁷.

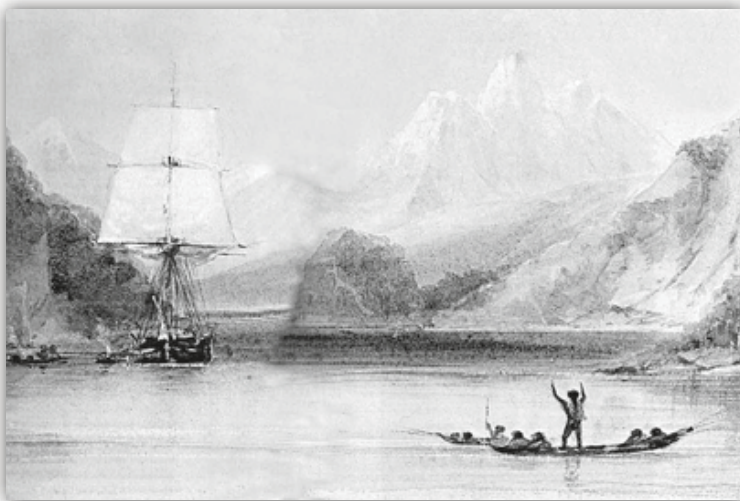
Τήν ἐποχή κατά τήν ὁποία διατύπωσε ὁ Δαρβίνος τίς ἀντιλήψεις του, δηλαδή στά μέσα τοῦ 19ου αἰώνα, οἱ Σιωνιστές ἔλεγχαν σχεδόν πλήρως τήν Εὐρώπη, εἴτε μέσω τῶν μασονικῶν στοῶν εἴτε μέσω τοῦ τραπεζικοῦ συστήματος. Μόνο ἡ τσαρική Ρωσία δέν εἶχε ὑποκύψει στους πανίσχυρους Σιωνιστές, κάτι πού τελικά ἔγινε τό 1917.

Καί ἐφόσον ὁ δαρβινισμὸς ἐξυπηρετοῦσε πλήρως τοὺς στόχους τῶν Σιωνιστῶν, ἀμέσως πῆραν τὴν σκυτάλη ἀπὸ τοὺς Ἄγγλους καί ἔδωσαν ἀπεριόριστη ὄθηση στὸν δαρβινισμό, πληρώνοντας συνειδήσεις ἐπιστημόνων ἢ κλείνοντας στόματα, ὅπου χρειαζόταν! Οὐσιαστικά, οἱ Σιωνιστές ὑποχρέωσαν ἀπὸ τότε τὸν ἐπιστημονικὸ χῶρο τῆς Εὐρώπης νὰ ἐργάζεται, ὥστε νὰ ἐπιβεβαιώνει τὸν δαρβινισμό.

Ἀντίστοιχα, κάθε φορᾶ πού γινόταν μία ἀνακάλυψη, πού δέν ἐξυπηρετοῦσε τὸ σύστημα, ἔπεφτε χρῆμα, γιὰ νὰ ξεχαστεῖ ἢ ἀνακάλυψη καί νὰ συκοφαντηθοῦν οἱ ἀντιφρονοῦντες ἐπιστήμονες! Χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ περίπτωση τῶν ἀρχαιολογικῶν ἀνασκαφῶν, πού ἔγιναν στὰ τέλη τοῦ 1920 στὴν Μεσοποταμία, μέ τίς ὁποῖες ἐντοπίστηκαν τὰ ἴχνη τοῦ κατακλυσμοῦ τοῦ Νῶε¹⁸.

Ἐπειδὴ τὰ πορίσματα τῶν ἀνασκαφῶν ἐπιβεβαίωσαν μέ πανηγυρικό τρόπο τὴν ἀξιοπιστία τῆς Ἁγίας Γραφῆς, τὸ σιωνιστικὸ ἐπιστημονικὸ σύστημα ἀμέσως ἀμφισβήτησε τὴν ἀλήθεια τῆς ἔρευνας καί φρόντισε, ὥστε σύντομα νὰ ξεχαστοῦν, γιατί ἡ ἐπιστήμη ἔπρεπε νὰ ἀποδεικνύει ὅτι ἡ Ἁγία Γραφή λέει ψέματα.

Ὁ μηχανισμὸς αὐτὸς λειτουργεῖ ἄψογα μέχρι σήμερα. Κάθε φορᾶ πού ἐμφανίζονται ἐπιστήμονες πού τολμοῦν νὰ ἀμφισβητήσουν τὸν δαρβινισμό, εἴτε βιολόγοι, εἴτε ἀρχαιολόγοι, εἴτε φυσικοί, ὁ «ἐπιστημονικός» μηχανισμὸς ἐνεργοποιεῖται καί τοὺς πολεμᾷ μέ νύχια καί μέ δόντια.

*Ἄλλος ἓνας πίνακας μέ τό Beagle,
τό καράβι τοῦ Γνωστικισμοῦ!*

9. Θεωρίες Μέσης Ανατολῆς

Αυτό τό γνωστικό «πακέτο» ἀντιλήψεων, μέ τό τελικό συμπέρασμα ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ζῶο καί ὄχι εἰκόνα Θεοῦ, εἶναι ἀπόλυτα σύμφωνο μέ τίς θεωρίες τῶν ἀρχαίων εἰδωλολατρῶν, τῆς Μέσης Ανατολῆς. Εἶναι γνωστό ὅτι ὅλες οἱ αὐτοκρατορίες πού ἐμφανίστηκαν στήν περιοχή αὐτή (Ἀκκάδιοι, Βαβυλώνιοι, Ἀσσύριοι, Πέρσες) ἀντιμετώπιζαν τούς λαούς πού κατακτοῦσαν σάν ζῶα!

Οἱ ἄνθρωποι δέν ἦταν πολῖτες αὐτῶν τῶν κρατῶν, οὔτε κἀν ὑπήκοοι, ἀλλά δοῦλοι, δίποδα ζῶα. Καί ὁ ἡγέτης αὐτῶν τῶν «ζῶων» ἦταν ὁ ἐκάστοτε βασιλιάς μέ τήν αὐλή του, τούς συνεργάτες του. Ὅπως ἀκριβῶς ὁ βοσκός εἶναι ὁ ἀρχηγός τῶν ζῶων του, τοῦ κοπαδιοῦ του, καί ὅπως θέλει τά χειρίζεται, τά ταΐζει, τά σφάζει, ἔτσι ἦταν καί ὁ κάθε Ἀσσύριος ἢ Βαβυλώνιος βασιλιάς.

Αὐτή ἡ θλιβερή νοοτροπία ἔσπασε στήν Μέση Ανατολή ἀπό τόν Μέγα Ἀλέξανδρο, μέ τίς κατακτήσεις του τόν 4ο αἰ. π.Χ. Ὁ Ἀλέξανδρος, ὡς Ἕλληνας, δέν εἶχε αὐτήν τήν ἀπάνθρωπη νοοτροπία καί ἀντιμετώπισε κάθε λαό καί κάθε ἄνθρωπο, πού κατακτοῦσε, ὡς πρόσωπα, ὡς ἀνθρώπους. Γιά πρώτη φορά, οἱ λαοί τῆς Μέσης Ανατολῆς εἶδαν ἕναν βασιλιά, πού θεωροῦσε τούς ἀνθρώπους ὡς ... ἀνθρώπους καί ὄχι ὡς κτήνη!

Γι' αὐτό καί τό κατακτητικό ἔργο τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου δέν μπορεῖ νά συγκριθεῖ μέ τίς κατακτήσεις ὁποιουδήποτε ἄλλου στρατηλάτη, χωρίς αὐτό νά σημαίνει ὅτι ἠθικοποιοῦμε καί ἐξαγιαζοῦμε τό μέσον, δηλαδή δέν δικαιολογοῦμε τόν πόλεμο καί τίς αἱματοχυσίες.

Δυστυχῶς γιά ὅλη τήν ἀνθρωπότητα, αὐτή ἡ διεστραμμένη ἀντίληψη, ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶναι δίποδα ζῶα καί ὅτι οἱ μόνοι ἄνθρωποι εἶναι αὐτοί πού ἐξουσιάζουν αὐτά τά ἀνθρωπόμορφα ζῶα, πέρασε καί στους κακοῦς Ἑβραίους, δηλαδή τούς Γνωστικούς καί τούς ταλμουδιστές. Οἱ Γνωστικοί ἰσχυρίζονταν ὅτι τά μέλη τῆς ὁμάδας τους εἶναι ἀνώτεροι ἄνθρωποι, ὅτι μόνο αὐτοί ἔχουν τήν

γνώση και τήν δύναμη, ἐνῶ ὅσοι ἦταν ἔξω ἀπό τήν ομάδα τούς ἦταν κατώτεροι, ἀγροῖκοι, βέβηλοι.

Παρόμοιες νοοτροπίες ἔχει τό Ταλμούδ, τό ὁποῖο ἀποδέχτηκαν ὡς θρησκεία τους οἱ περισσότεροι Ἑβραῖοι, στήν μετά Χριστόν ἐποχή. Μέ βάση τό Ταλμούδ, ἡ ἑβραϊκή φυλή εἶναι ἀνώτερη ἀπό τούς γκογίμ (goyim), δηλαδή τά ἔθνη πού δέν εἶναι Ἑβραῖοι. Ἐπιπλέον, σύμφωνα μέ κάποιους παράφρονες Ραββίνους, οἱ Ἑβραῖοι δέν εἶναι μόνο ἀνώτεροι, ἀλλά εἶναι οἱ μοναδικοί ἄνθρωποι τοῦ πλανήτη, ἐνῶ τά ὑπόλοιπα ἔθνη εἶναι ἀνθρωπόμορφα ζῶα¹⁹.

Ἰσχυρίζονται, συγκεκριμένα, ὅτι μόνο οἱ Ἑβραῖοι ἔχουν μέσα τους τό θεϊκό Νεσαμάχ (Neshamah, נשמה), ἐνῶ ὅλοι οἱ ὑπόλοιποι, οἱ γκογίμ, ἔχουν μέσα τους τό πονηρό Νέφες (Nefesh, נפש). Ἐπίσης, μέ βάση τό καμπαλιστικό βιβλίο Ζόχαρ, τό ὅτι ὁ Θεός ἔπλασε τόν ἄνθρωπο σημαίνει ὅτι ἔπλασε τόν λαό τοῦ Ἰσραήλ, ἐπομένως οἱ ὑπόλοιποι ἄνθρωποι οὔτε εἶναι πλάσματα τοῦ Θεοῦ οὔτε κανονικοί ἄνθρωποι!

Αὐτές οἱ ἐπικίνδυνες καί βαθύτατα ρατσιστικές θεωρίες, ὅπως ἦταν ἀναμενόμενο, πέρασαν μέσῳ Καμπαλάχ καί στίς μασονικές στοές. Ἀκόμη καί σήμερα, οἱ μασόνοι πιστεύουν ὅτι ἀπό τήν στιγμή πού ἔγιναν μέλη κάποιας στοᾶς, αὐτόματα ἔλαβαν τό πακέτο τῆς γνώσης, ὅτι εἶναι ἀνώτεροι ἄνθρωποι, ἀπό αὐτούς πού εἶναι ἐκτός τεκτονισμοῦ. Νιώθουν ὅτι εἶναι ἡ ἄρχουσα τάξη τῆς γῆς, ἡ elite τοῦ κόσμου, ἐνῶ οἱ ὑπόλοιποι ἄνθρωποι εἶναι κάτι σάν γίδια καί πρόβατα!

*Ὁ μυθικός πρόγονος τοῦ ἀνθρώπινου γένους,
ὁ Αὐστραλοπίθηκος Afarensis.*

10. Ἡ κρατοῦσα ἐπιστημονική ἀντίληψη

Ἄφοῦ ἐξετάσαμε τό πῶς μεταφυτεύτηκαν θεωρίες τοῦ ἀποκρυφισμοῦ στήν σύγχρονη ἐπιστήμη στήν Εὐρώπη, ἄς δοῦμε καί τί μᾶς διδάσκουν γιά τόν ἄνθρωπο καί τό σύμπαν. Γιά τίς ἡλικίες ἀνθρώπου, γῆς καί διαστήματος, ἡ κρατοῦσα ἐπιστημονική ἀντίληψη δίνει τίς ἐξῆς χρονολογήσεις: ὁ ἄνθρωπος (τό γένος Homo) ἔχει ἡλικία περίπου τριῶν ἑκατομμυρίων ἐτῶν, ἡ γῆ 4,5 δισεκατομμυρίων ἐτῶν καί τό γνωστό σύμπαν 13,8 δισεκατομμυρίων ἐτῶν²⁰.

Στήν ἐπιστημονική ὀρολογία τῆς Βιολογίας καί τῆς Προϊστορικής Ἀρχαιολογίας, ὁ ἄνθρωπος ὀνομάζεται Homo Sapiens ἢ ἄνθρωπος Κρομανιόν (Cro Magnon). Homo εἶναι λατινική λέξη καί σημαίνει ἄνθρωπος (πληθυντικός Homines) καί Sapiens (πληθυντικός Sapientes) σημαίνει σοφός, ἔμφρων, μυαλωμένος. Ὅποτε, ὅπου ἀναφέρεται ὁ Homo Sapiens σημαίνει ὅτι ἔχουμε νά κάνουμε μέ τόν σύγχρονο ἀνατομικά ἄνθρωπο καί κυρίως μέ τόν ἴδιο ἐγκέφαλο, πού ἔχουν οἱ ἄνθρωποι.

Μέ βάση τήν σύγχρονη σιωνιστική μυθολογία, πού μέ αὐταρχικό τρόπο ἔχει ἐπιβληθεῖ στά Πανεπιστήμια, ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος ἐμφανίζεται κάπου στήν κεντρική Ἀφρική, λίγο πρὶν ἀπό τό 200.000 π.Χ., καί εἶναι προϊόν ἐξέλιξης ἀπό ἓνα ἄλλο παλαιότερο εἶδος, πού ὀνομάζεται Homo Heidelbergensis, πού ζοῦσε στήν Ἀφρική.

Οἱ ὑποτιθέμενοι πρόγονοι τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κατά σειρά ὁ Αὐστραλοπίθηκος (Australopithecus Afarensis), ὁ Ἄνθρωπος Τεχνίτης (Homo Habilis), ὁ Ὄρθιος Ἄνθρωπος (Homo Erectus), ὁ Ἄνθρωπος τῆς Χαϊδελβέργης (Homo Heidelbergensis) καί τέλος ὁ σύγχρονος Homo Sapiens. Ἡ μετατροπή τοῦ κάθε εἴδους στό ἐπόμενο (ὑποτίθεται ὅτι) ἔγινε μέ μεταλλάξεις στό DNA καί μέ τήν κατάλληλη προσαρμογή στό περιβάλλον.

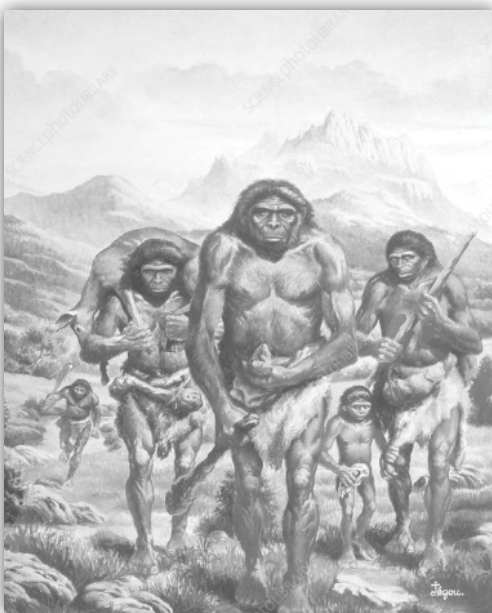
11. Παλαιολιθική εποχή

Η πρώτη περίοδος της υποτιθέμενης παρουσίας του ανθρώπου στην γη ονομάζεται Παλαιολιθική εποχή και χωρίζεται από τους σύγχρονους επιστήμονες σε τρεις περιόδους, την Κατώτερη Παλαιολιθική εποχή (2,5 εκατ. χρόνια πριν – 80.000 χρόνια πριν), την Μέση Παλαιολιθική (80.000 – 33.000) και την Ανώτερη Παλαιολιθική (33.000 π.Χ. – 10.000 π.Χ.). Θεωρείται ότι όλα αυτά τα χρόνια οι άνθρωποι ζούσαν κατά κανόνα σε σπηλιές, έφτιαχναν λίθινα, ξύλινα και οστέινα εργαλεία και ζούσαν ως κυνηγοί και τροφοσυλλέκτες. Δεν είχαν μόνιμη εγκατάσταση και δεν παρήγαν την τροφή τους.

Γύρω στο 700.000 τοποθετείται η ανακάλυψη της χρήσης της φωτιάς, δηλαδή από τότε έμαθαν οι «homines-άνθρωποι» να ανάβουν φωτιά και να θερμαίνονται. Ωστόσο, δεν μπόρεσαν να ανακαλύψουν ούτε την γεωργία ούτε την κτηνοτροφία, με αποτέλεσμα να γυρίζουν σαν τα κοπάδια των ζώων για να βρίσκουν

έτοιμη τροφή. Επίσης, σε όλη την διάρκεια της παλαιολιθικής περιόδου οι άνθρωποι δεν κατοίκησαν ποτέ σε ένα μέρος μόνιμα, δεν έχτιζαν σπίτια, αλλά κατοικούσαν σε σπηλιές.

Πριν από 1.800.000 χρόνια ο Homo Erectus άρχισε να εξαπλώνεται και στις υπόλοιπες ηπείρους. Γύρω στο 600.000 π.Χ. εμφανίζεται ένα νέο είδος «πιθηκανθρώπου», ο Homo Heidelbergensis, ο οποίος αρχικά εξελίχθηκε στον Homo Neanderthal, (300.000 – 40.000) που κυριάρχησε στην Ευρώπη.

Φανταστική αναπαράσταση οικογένειας όρθιων πιθήκων.

Ζεύγος πιθηκανθρώπων σέ σπήλαιο.

Τέλος, κάπου στην κεντρική Αφρική, γύρω στο 200.000 π.Χ., όπως προαναφέραμε, ο Homo Heidelbergensis εξελίχθηκε στον σύγχρονο άνθρωπο, που από το 120.000 και έπειτα άρχισε να εξαπλώνεται και αυτός στις άλλες ηπείρους. Στην Ευρώπη ο Homo Sapiens εμφανίστηκε το 45.000 π.Χ. και συνυπήρχε με τον Νεάντερταλ ως το 25.000.

Όλο αυτό το χαριτωμένο παραμύθι της Παλαιολιθικής εποχής τελειώνει γύρω στο 10.000 π.Χ., όταν στά «καλά καθούμενα» οί άνθρωποι που ζούσαν στην Μέση Ανατολή, στην λεγόμενη Εύφορη Ήμισέληνο, αποφάσισαν να ασχοληθούν με την γεωργία και την κτηνοτροφία.

Αποτέλεσμα αυτής της ξαφνικής αλλαγής ήταν να εγκαταλείψουν τά όρη και τά σπήλαια και τό άτέλειωτο κυνήγι, να εγκατασταθούν μόνιμα κοντά σέ πηγές πόσιμου νερού (λίμνες, ποτάμια) και να δημιουργήσουν τά πρώτα άγροτο-κτηνοτροφικά χωριά, που εξελίχθηκαν σέ πόλεις.

Αυτή ή αλλαγή της στάσης ζωής, όπου ο άνθρωπος παύει να είναι τροφοσυλλέκτης και γίνεται παραγωγός της τροφής του, μέ όλα τά επακόλουθα (γεωργία, κτηνοτροφία, μόνιμη εγκατάσταση, εξειδίκευση σέ τέχνες) ονομάζεται Νεολιθική εποχή.

12. Ἡ ἀπάντηση τῆς λογικῆς σὺν μύθο

Ἄφοῦ περιγράψαμε ἐν ὀλίγοις τί διδάσκει ἡ ἐπιστήμη γιὰ τὸν παλαιολιθικό «ἄνθρωπο», ὦρα εἶναι νά ἀσκήσουμε κριτική καί νά ἀπευθύνουμε ἐρωτήματα γιὰ τὸν *hominem sapiensem*, τὸν σοφὸ ἄνθρωπο. Αὐτοὶ οἱ σοφοὶ ἄνθρωποι, γιὰ 200.000 χρόνια, δέν μπόρεσαν ἢ δέν σκέφτηκαν νά φτιάξουν μία ἀχυροκαλύβα, νά πιάσουν μία κατσίκα νά τὴν ἀρμέξουν, νά φτιάξουν ἓνα κοτέτσι καί νά τρῶνε αὐτὰ ἀπὸ τίς κόττες.

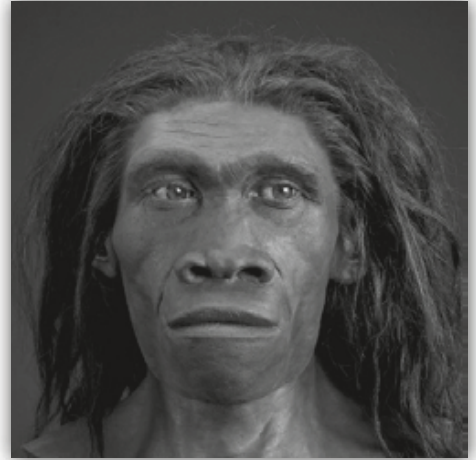
Καί παρόλο πού οἱ φυσικὲς συνθῆκες στὶς ὄχθες τοῦ Νεῖλου ἦταν πιό πρόσφορες ἀπὸ αὐτὲς στὴν Μεσοποταμία, τελικὰ ἡ γεωργία δέν ἐμφανίστηκε στὸν Νεῖλο ἢ σέ κάποιο ἄλλο ποτάμι τῆς Ἀφρικῆς, ἀλλὰ στὴν Μέση Ἀνατολή καί ἀπὸ ἐκεῖ ἐξαπλώθηκε στὴν Ἀφρική καί στὴν Εὐρώπη. Ἐὰν ἀπευθύνουμε, λοιπόν, κάποια «γιατί» στοὺς σύγχρονους ὑποκριτὲς καί φαρισαίους, ὅπως ἔκανε κάποτε ὁ Κύριός μας μέ τὰ «οὐαί», στοὺς ἀρχαίους Φαρισαίους.

Γιατί οἱ «ἄνθρωποι» πού ζοῦσαν κοντὰ στὰ ποτάμια καί τίς λίμνες τῆς Ἀφρικῆς δέν ἀνέπτυξαν τὴν γεωργία; Γιατί δέν ἐμφανίστηκε ἔστω ἡ κτηνοτροφία, ὁ νομαδικὸς ποιμενισμὸς, πού εἶναι ἀκόμη πιό εὐκόλη ἀπὸ τὴν γεωργία; Γιατί ἐμφανίζεται πρῶτα ἡ γεωργία καί μετὰ ἡ κτηνοτροφία;

Γιατί οἱ ἄνθρωποι ἀνακάλυψαν τὴν χρῆση τῆς φωτιᾶς ἐδῶ καί 700.000 χρόνια, ἀλλὰ τὴν καλλιέργεια τῆς γῆς τὴν πραγματοποίησαν μόλις τό 10.000 π.Χ.; Γιατί καμία ἀνθρώπινη κοινότητα, ὅλα αὐτὰ τὰ ἑκατοντάδες χιλιάδες χρόνια, δέν καλλιέργησε οὔτε ἓνα χωράφι, ἀλλὰ αὐτὸ ἔγινε ξαφνικά στὶς τελευταῖες χιλιετίες;

Καί ἂν τό ἐπεκτείνουμε καί στοὺς δῆθεν προγόνους τοῦ ἀνθρώπου, τότε ἔχουμε τό ἐξῆς δεδομένο: οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι, πρὶν ἀπὸ 2,5 ἑκατομμύρια χρόνια, ἄρχισαν νά φτιάχνουν πέτρινα ἐργαλεῖα καί νά κυνηγοῦν ζῶα, γιὰ νά τραφοῦν, ἀλλὰ μόλις τὰ τελευταῖα 10.000 χρόνια κατάφεραν νά γίνουν ἀγρότες καί βοσκοί.

Πόσο άφρων πρέπει να είναι κανείς, για να πιστέψει σε αυτήν την άνοησία, σε αυτόν τον παραλογισμό; Και αν ισχύει αυτός ο επιστημονικός μύθος, τότε για ποιόν λόγο οι άνθρωποι ξαφνικά έγκατέλειψαν (τό 10.000 π.Χ.) αυτόν τον πρωτόγονο τρόπο ζωής, παράτησαν τα σπήλαια και άρχισαν να καλλιεργούν την γη; Γιατί έγινε ή λεγόμενη Νεολιθική επανάσταση; Έφ’όσον ζούσαν μία χαρά στις σπηλιές για εκατομμύρια χρόνια, γιατί στά καλά καθούμενα αλλάζουν ζωή οι άνθρωποι και εμφανίζεται ή γεωργία-κτηνοτροφία;

Homo Erectus,
ο ὄρθιος πίθηκος!

Η εικόνα, πού παρουσιάζει ή επιστήμη για τό ανθρώπινο γένος, είναι ὅτι και οι άνθρωποι ζούσαν ὅπως τά ζῶα, μέ σχεδόν μηδαμινή πολιτιστική εξέλιξη. Χωρίς μόνιμη κατοίκηση, χωρίς τεχνολογική πρόοδο, χωρίς παραγωγή τῆς τροφῆς τους. Στασιμότητα εκατομμυρίων χρόνων, σαν μία εὐθεία γραμμή, χωρίς διακυμάνσεις.

Και ξαφνικά, αυτό τό πλάσμα πού ἦταν στάσιμο για τόσα χρόνια, τά τελευταῖα 10.000 χρόνια ἀποφάσισε να δημιουργήσει πολιτισμό, τεχνολογία, να ἀσχοληθεῖ μέ την καλλιέργεια τῆς γῆς, μέχρι πού τελικά κατάφερε να ταξιδέψει και στό διάστημα.

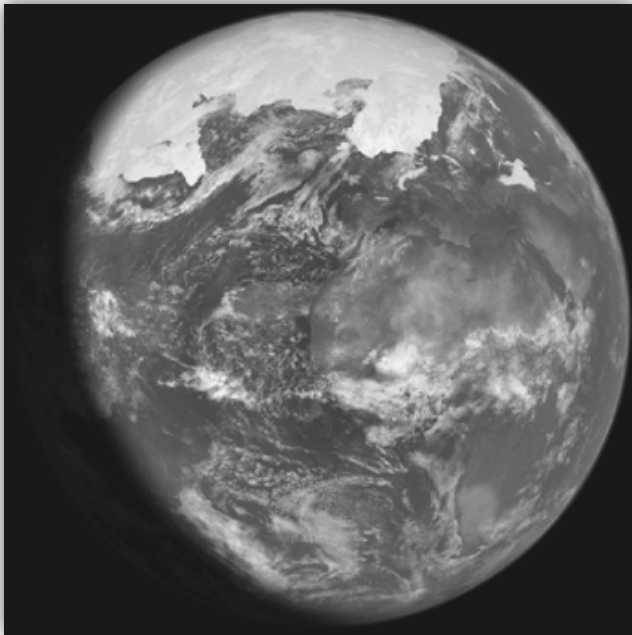
Και ἀναρωτιόμαστε ἐμεῖς, πού δέν πιστεύουμε στον σύγχρονο σιωνιστικό μύθο τῆς εξέλιξης: τί ἔπαθε και ζύπνησε πολιτιστικά ὁ ἄνθρωπος τά τελευταῖα χρόνια; Είναι δυνατόν για ὅλη αυτήν την τεράστια χρονική περίοδο ὁ ἄνθρώπινος νοῦς να ἦταν παγωμένος και μετά να ζεστάθηκε τόσο πολύ, πού να ἔφτασε ὡς τό φεγγάρι; Τόσα χρόνια δέν ὑπῆρξε ποτέ ἕνας ἄνθρωπος πίο εὐφυής, πίο χαρισματικός ἀπό τούς ἄλλους, να κάνει ἕνα βῆμα προόδου; Για 2.500.000 χρόνια βαδίζαμε μέ την ταχύτητα τῆς χελώνας και ξαφνικά ἀποκτήσαμε ταχύτητα λαγοῦ και ἀπογειωθήκαμε;

Ἀπέναντι σε ὅλα αυτά τά γιατί, σε αυτά τά ἐρωτήματα, οι ἀρμόδιοι επιστήμονες, βιολόγοι, παλαιοντολόγοι, ἀρχαιολόγοι δέν μποροῦν να δώσουν ἀπαντήσεις και ἤ καταφεύγουν στην σιωπή ή ἐπιστρατεύουν ψέματα και δικαιολογίες, για να δικαιολογήσουν τά ἀδικαιολόγητα. Και ή συνήθης δικαιολογία είναι ὅτι για ὅλα φταίει ὁ καιρός!

13. Ἡ ἐποχή τῶν παγετώνων

Οἱ ἐπιστήμονες ἰσχυρίζονται ὅτι ἡ Νεολιθική ἐπανάσταση ἦταν ἀποτέλεσμα τῆς λήξης τῆς ἐποχῆς τῶν παγετώνων, πού συνέβη λίγο μετά τό 11.000 π.Χ. Θεωροῦν ὅτι μέχρι τότε δέν ἦταν πρόσφορες οἱ κλιματολογικές συνθῆκες. Πράγματι, τό παρελθόν

*Πῶς φαινόταν ἡ Γῆ
τῆν ἐποχή τῶν παγετώνων.*

τῆς γῆς περιλαμβάνει καί παγετώδεις περιόδους (glacial periods), κατά τίς ὁποῖες ἕνα μέρος τῆς γῆς εἶχε καλυφθεῖ ἀπό πάγους. Ἐκεῖ, ἀσφαλῶς, δέν θά μπορούσε νά ἀναπτυχθεῖ ἡ γεωργία.

Ἡ κάλυψη, ὡστόσο, τῆς γῆς ἀπό πάγους δέν ἦταν παγκόσμια. Ἡ εὐρύτερη ζώνη γύρω ἀπό τόν ἰσημερινό τῆς γῆς (ὅπως ἡ σημερινή Αἴγυπτος καί ἡ Μεσοποταμία) δέν πάγωσε, ἀλλά οὔτε καί οἱ περίοδοι τῶν παγετώνων ἦταν

συνεχόμενες, καθῶς ὑπῆρχαν θερμές παύσεις (μεσοπαγετώδεις, interglacial), πού κρατοῦσαν τουλάχιστον 10.000 χρόνια.

Γιά παράδειγμα, μεταξύ 130.000 καί 115.000 χρόνια πρὶν ἀπὸ σήμερα, στή γῆ εἶχαμε τήν Eemian μεσοπαγετώδη περίοδο, κατά τήν ὁποία ἄνετα θά μπορούσαν οἱ ἄνθρωποι (ἂν ὑπῆρχαν στήν γῆ), νά ἀσχοληθοῦν μέ τήν γεωργία καί νά δημιουργηθεῖ ὁ Νεολιθικός πολιτισμός. Αὐτήν τήν ἐποχή ζοῦσε στήν γῆ καί ὁ Νεάντερταλ, ὁ ὁποῖος τελικά φαίνεται ὅτι ἦταν πίθηκος καί ὄχι homo (ἄνθρωπος), γι' αὐτό δέν μπόρεσε νά δημιουργήσει πολιτισμό.

14. Μέθοδοι χρονολόγησης

Ἄς εξετάσουμε, στήν συνέχεια, τό πῶς χρονολογοῦνται τά διάφορα ὑλικά κατάλοιπα τῆς Παλαιολιθικῆς ἐποχῆς καί ἂν ἰσχύουν οἱ χρονολογήσεις. Σέ κάθε ἀρχαιολογική ἀνασκαφή, τό σημαντικότερο μέσο χρονολόγησης εἶναι ἡ στρωματογραφία. Θεωροῦμε ὅτι κάθε ἀντικείμενο, πού ἔχει θαφτεῖ σέ κάποιο στρῶμα τῆς γῆς (στό χῶμα), ὅσο πιά κοντά βρίσκεται στήν ἐπιφάνεια τῆς γῆς, τόσο πιά νέο εἶναι. Ὅσο βαθύτερα εἶναι θαμμένο, τόσο πιά παλαιό εἶναι.

Ὡστόσο, αὐτός ὁ κανόνας ἔχει καί ἐξαιρέσεις. Γιά νά ἰσχύει ἡ στρωματογραφία, πρέπει νά εἶναι ἀδιατάρακτη, δηλαδή τό κάθε στρῶμα γῆς νά μήν ἔχει «τρυπηθεῖ», νά ἔχει μείνει ἀκέραιο. Ἄν εἶναι διαταραγμένο, τότε δημιουργοῦνται προβλήματα.

Ἄς δοῦμε ἓνα παράδειγμα. Σέ διάφορα σπήλαια βρίσκονται ἀνθρώπινα ὀστᾶ. Στό ἴδιο σπήλαιο μπορεῖ νά βρεθοῦν λίθινα ἐργαλεῖα, ἴχνη ἀπό φωτιά καί ὀστᾶ ζώων. Τό πρῶτο πού πρέπει νά εξετάσουμε εἶναι ἂν ὅλα αὐτά ἀνήκουν στό ἴδιο στρῶμα, διότι τό ἴδιο σπήλαιο μπορεῖ νά κατοικήθηκε σέ διαφορετικές ἐποχές. Τό ὅτι βρέθηκαν στόν ἴδιο χῶρο δέν σημαίνει ὅτι ἀνήκουν στήν ἴδια χρονική περίοδο.

Τό ἐπόμενο πρόβλημα, πού ἀντιμετωπίζει ὁ ἐπιστήμονας εἶναι τό πῶς θά ἐρμηνεύσει τά εὐρήματα τῆς ἀνασκαφῆς, τί συμπεράσματα θά ἐξαγάγει. Γιά παράδειγμα, τό ὅτι βρίσκονται ὀστᾶ ἀνθρώπων ἢ πιθήκων μαζί μέ πέτρινα ἐργαλεῖα, δέν σημαίνει κατ' ἀνάγκη ὅτι τά ἐργαλεῖα ἀνῆκαν σέ αὐτόν τόν ἄνθρωπο ἢ τά χρησιμοποιοῦσε αὐτός ὁ πίθηκος.

Ἐκτός ἀπό τίς ἀρχαιολογικές μεθόδους ἔχουμε ἀπό τό 1949 καί τίς φυσικές μεθόδους, πού γίνονται ἀπό ἐπιστήμονες φυσικούς σέ εἰδικά ἐργαστήρια. Ὁ κλάδος αὐτός τῆς φυσικῆς ὀνομάζεται ἀρχαιομετρία²¹. Οἱ διάφορες ἀρχαιομετρικές μέθοδοι μετροῦν τόν ρυθμό πρόσληψης ἢ ἀποβολῆς σωματιδίων, ἀπό τά διάφορα ὑλικά.

Όσον αφορά τούς ανθρώπους, έχει παρατηρηθεί ότι από την στιγμή που πεθαίνει ο άνθρωπος, τά οστά του αποβάλλουν άνθρακα και άζωτο, ενώ προσλαμβάνουν ούράνιο και φθόριο, ανάλογα με τό περιβάλλον που θάβονται. Ο ρυθμός αύξησης ή ελάττωσης αυτών των στοιχείων βοηθά τόν φυσικό νά μετρήσει τόν παρελθόντα χρόνο.

Τό βασικό μειονέκτημα τής αρχαιομετρίας είναι ότι στηρίζεται σέ ένα άξίωμα, που δέν ισχύει! Δηλαδή μετράμε τήν ηλικία των υλικών με τό δεδομένο ότι ο ρυθμός, ή ταχύτητα πρόσληψης ή αποβολής σωματιδίων, που ισχύει σήμερα στήν επιφάνεια τής γής ίσχυε και στό παρελθόν, όποτε με εξισώσεις καταλήγουμε σέ κάποιο αριθμητικό αποτέλεσμα.

Όστόσο, τά πράγματα δέν είναι τόσο άπλά. Γνωρίζουμε ότι ή γή βομβαρδίζεται άδιάκοπα από τήν κοσμική άκτινοβολία του σύμπαντος, από άκτίνες γάμμα, οί όποίες έχουν άμεση σχέση με τίς μεθόδους αρχαιομετρίας. Ποιός μπορεί, όμως, νά γνωρίζει πόση άκτινοβολία δεχόταν ή γή στό παρελθόν ή τίς διακυμάνσεις τής έντασης τής άκτινοβολίας;

Άς δοϋμε ένα παράδειγμα. Η πιό γνωστή μέθοδος είναι αυτή του ραδιενεργού άνθρακα (C-14), που ανακαλύφθηκε τό 1949 από τόν Άμερικανό χημικό Willard Libby και άρχισε νά εφαρμόζεται έπίσημα από τό 1955. Ο άνθρακας (ώς διοξείδιο, CO₂) περνάει στους όργανισμούς (μέσω άναπνοής, τροφής ή φωτοσύνθεσης στά φυτά) μέχρι νά πεθάνουν και τότε αρχίζει νά μειώνεται, δηλαδή οί νεκροί όργανισμοί αρχίζουν νά χάνουν τόν άνθρακα, που αποκτούσαν όσο ζούσαν.

Ειδικότερα, με τόν θάνατο του κάθε όργανισμού ή ραδιενεργός συγκέντρωση των άτόμων C-14 αρχίζει νά διασπάται με σταθερό χρόνο διάσπασης. Μετά από χιλιάδες χρόνια τό ποσό του C-14 θά έχει μειωθεί στήν μισή ποσότητα και αυτό οί φυσικοί τό όνομάζουν χρόνο ήμιζωής και μετά από πολλά χρόνια θά έχει εξαφανιστεί έντελώς από τόν όργανισμό.

Ο χρόνος ήμιζωής του C-14 έχει υπολογιστεί σέ 5730 χρόνια, ενώ παλαιότερα είχε υπολογιστεί σέ 5568 χρόνια. Η παραμένουσα συγκέντρωση του C-14 συγκρίνεται με τήν αρχική συγκέντρωση του ζώντος όργανισμού, ώστε νά καθοριστεί ο χρόνος που πέρασε

από τόν θάνατο. Μέ τόν C-14 μπορούμε νά χρονολογήσουμε αντικείμενα μέχρι 35.000 χρόνια πριν από σήμερα.

Βέβαια, γιά νά είναι σωστή ή μέτρηση, χρειάζεται νά ισχύει μία έκτεταμένη βάση δεδομένων, όπως τό ότι ή συγκέντρωση του C-14 στην ατμόσφαιρα σέ οποιοδήποτε μέρος πρέπει νά είναι σταθερή, διά μέσου των αιώνων, ή τό ότι τήν στιγμή του θανάτου ενός οργανισμού, τό δείγμα θά έχει μία ειδική ενεργότητα C-14 ίση μέ αυτήν τής ατμόσφαιρας.

Ήν κάποιος από τά παραπάνω δεδομένα δέν ισχύει, τότε ή αναγωγή στό παρελθόν είναι λανθασμένη και τό αποτέλεσμα τής μέτρησης του εργαστηρίου μπορεί νά είναι έντελως λάθος, δηλαδή νά «πέφτουμε έξω» χιλιάδες χρόνια.

Παρόμοια προβλήματα έχουν και οί υπόλοιπες μέθοδοι, όπως ή θερμοφωταύγεια, ο άρχαιομαγνητισμός, οί χρονολογήσεις μέ ούράνιο, άζωτο και φθόριο, ή ρακεμοποίηση άμινοξέων κ.λπ. Δέν υπάρχει

άλάνθαστη, τέλεια μέθοδος άρχαιομετρίας και τά εργαστήρια άρχαιομετρίας δέν είναι... μαντεΐα, σαν τά μαντεΐα των άρχαίων Έλλήνων, όπου πήγαιναν οί άνθρωποι και ζητούσαν θεϊκούς χρησμούς.

Άλλά δυστυχώς, οί Σιωνιστές απαιτούν νά αντιμετωπίσουμε σαν μαντεΐες, σαν ανθρώπους μέ θεϊκές δυνάμεις τους φυσικούς, και τά αποτελέσματα των εργαστηρίων νά θεωρούνται ισχυρότερα και από θεϊκές άποκαλύψεις! Και όλα αυτά, χωρίς νά έχουμε τήν δυνατότητα νά ελέγχουμε τήν άξιοπιστία του αποτελέσματος, αφού

*Άναπαράσταση κάθετης τομής
στρωματογραφίας.*

ελάχιστοι άνθρωποι παγκοσμίως έχουν γνώσεις αρχαιομετρίας, πού είναι ένας πολύ εξειδικευμένος κλάδος της φυσικής.

Όταν άρχισε νά εφαρμόζεται ή αρχαιομετρία, οί δυνάμεις τοῦ Σιωνισμού ἦταν κυρίαρχες σέ Εὐρώπη καί Ἀμερική. Εἶχαν ἐπιβάλει τούς γνωστικούς μύθους τοῦ δαρβινισμού παντοῦ, ἐντός καί ἐκτός πανεπιστημίων, ὅποτε οί μετρήσεις τῶν φυσικῶν θά ἔπρεπε ὑποχρεωτικά νά συμβαδίζουν μέ τίς ἑκατομμύρια ἐποχές καί τίς τερατώδεις χρονολογήσεις.

Ποίος φυσικός ἐπιστήμονας θά τολμοῦσε νά βγάλει ἀποτελέσματα ἀντίθετα στά δαρβινικά δεδομένα; Ὅποιος καί νά τό ἔκανε, θά ἔθετε τήν ἐπαγγελματική του σταδιοδρομία σέ κίνδυνο, καθώς θά ἔπρεπε νά κοντράρει μέ τό ἀδίστακτο σιωνιστικό σύστημα. Καί τί βλέπουμε ἀπό τότε;

Ὅτι, ὡς διά μαγείας, τά ἐργαστήρια ἀρχαιομετρίας βγάζουν ἀποτελέσματα, πού ἐπιβεβαιώνουν τήν δαρβινική θεωρία! Καί νά τολμήσει κάποιος φυσικός νά ἀνακοινώσει ἀποτέλεσμα, πού νά ἀνατρέπει τόν δαρβινισμό, τό σύστημα θά φροντίσει νά ἀμφισβητηθεῖ ή μέτρηση καί νά ξεχαστεῖ σύντομα ὁ «αἰρετικός» ἐπιστήμονας, πού τόλμησε νά κλονήσει τό δόγμα τοῦ δαρβινισμού.

Απολίθωμα (fossil) ψαριοῦ.

15. Ἀρχαιολογία τῶν κυττάρων

Ἐκτός ἀπό τήν ἀρχαιομετρία, στήν σύγχρονη ἐπιστήμη ἐπιστρατεύτηκε καί ἡ μοριακή βιολογία, προκειμένου νά «ἀποδειχθεῖ» ἡ καταγωγή τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τοὺς πιθήκους. Μέ τήν ἀνακάλυψη τοῦ DNA καί τίς μελέτες πού γίνονται στό χρωμοσώματα τῶν ἀνθρώπων, ξεκίνησε καί ἡ προσπάθεια τῆς γενετικῆς διερεύνησης τῆς καταγωγῆς τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου.

Οἱ ἔρευνες ἐπικεντρώθηκαν στό DNA τοῦ χρωμοσώματος Y (πού ἔχουν οἱ ἄνδρες) καί τοῦ μιτοχονδριακοῦ DNA (πού ἔχουν οἱ γυναῖκες). Τό ἐμπόδιο, ἀσφαλῶς, στό νά βρεθεῖ ἡ ἀλήθεια ἦταν τό ὅτι τά ἀποτελέσματα τῶν ἐρευνῶν θά ἔπρεπε νά «ἰκανοποιοῦν» τήν ἐπιστημονική δικτατορία, πού ἔχουν ἐπιβάλει οἱ Σιωνιστές.

*Ἡ κλίμακα
τοῦ DNA.*

Αὐτό πού ἐξετάζεται κυρίως εἶναι τό μοριακό ρολοί, δηλαδή ὁ ρυθμός μεταλλάξης τῶν ἀλληλουχιῶν τοῦ DNA, μέ βάση τόν ὁποῖο ὑπολογίζεται ἡ ἡλικία κάθε ἀνθρώπινου σκελετοῦ (ἢ ὄστοῦ, ἀφοῦ σπάνια βρίσκονται ἀκέραιοι σκελετοί).

Ἦστόσο, ἐφόσον κάνουμε ἀναγωγή στό παρελθόν, πάλι ἰσχύει τό πρόβλημα τῶν δεδομένων στό παρελθόν. Ὅ,τι ἰσχύει σήμερα στήν γῆ, ἴσχυε μέ τόν ἴδιο τρόπο στό βάθος τοῦ χρόνου; Ἐπομένως, οἱ γενετικές μεταβολές πού συμβαίνουν σήμερα συνέβαιναν μέ τόν ἴδιο ρυθμό καί στό παρελθόν;

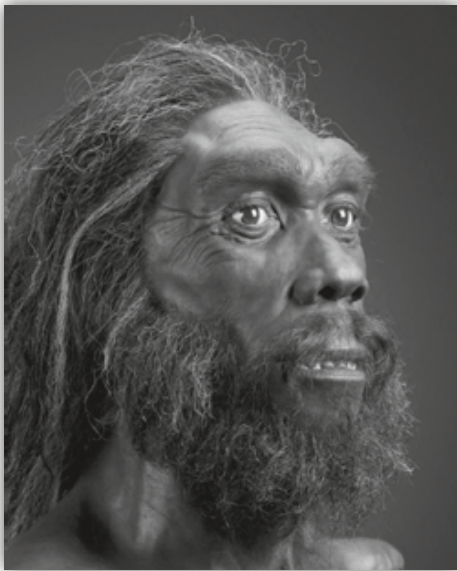
Ἄν ἡ ταχύτητα τῶν μεταλλάξεων ἦταν διαφορετική κατά διαστήματα, τότε πάλι ἔχουμε μετρήσει τόν χρόνο μέ λανθασμένο τρόπο. Καί τά 200.000 χρόνια, πού ὑποτίθεται ὅτι εἶναι ἡ ἡλικία τοῦ σύγχρονου ἀνθρώπου πάνω στήν γῆ, νά εἶναι μερικές χιλιάδες χρόνια²².

16. Ἡ ἀληθινή καταγωγή τοῦ ἀνθρώπου

Οί διάφοροι ὑποτιθέμενοι πρόγονοι τοῦ ἀνθρώπου, ἀπό τόν Αὐστραλοπίθηκο μέχρι τόν *Hominem Heidelbergensim*, ἦταν πίθηκοι, ὄχι ἄνθρωποι. Ὅρθιοι πίθηκοι, καθήμενοι πίθηκοι, πίθηκοι μέ καμπούρα, πίθηκοι ἐπιδέξιοι, καί τί δέν ἐπινόησαν οἱ Σιωνιστές, γιά νά μᾶς πείσουν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐξελίχθηκε ἀπό τόν πίθηκο καί δέν πλάστηκε ἀπό τόν Θεό!

Μία ἀπό τίς μεγαλύτερες ἐπιστημονικές ἀπάτες εἶναι ὁ ἰσχυρισμός ὅτι οἱ μεταλλάξεις στό DNA προκάλεσαν τήν μετατροπή τῶν πιθήκων σέ ἄνθρώπους. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι συμβαίνουν μεταλλάξεις στήν φύση, ἀλλά εἶναι ψέμα ὅτι δημιουργοῦν νέα ἢ καί ἀνώτερα πλάσματα.

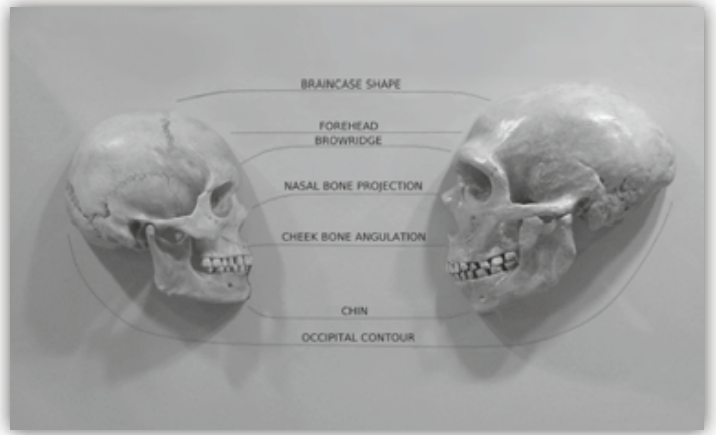
Homo Heidelbergensis, ὁ πῖό πρόσφατος πρόγονός μας!

Ἄν πάρουμε ἕναν χιμπαντζή, τόν κλείσουμε σέ ἕνα θάλαμο καί τόν... ταράξουμε στήν ἀκτινοβολία, ὥστε νά τοῦ προκαλέσουμε μετάλλαξη, τό πῖό πιθανό εἶναι ὅτι θά βγάλουμε ἕναν χιμπαντζή (ἄν βγεῖ ζωντανός!) μέ ἄλλο τρίχωμα, μέ μεγαλύτερα δόντια, μέ μικρότερα αὐτιά. Ἀλλά, ὅπως καί νά εἶναι, πάλι χιμπαντζής θά εἶναι, οὔτε γορίλλας οὔτε οὐρακο-τάνγκος!

Ἡ μετάλλαξη δέν θά μεταμορφώσει τόν πίθηκο σέ ἄλλο ζῶο, πόσο μᾶλλον σέ ἄνθρωπο. Τό ἴδιο βλέπουμε στήν περίπτωση πού μία ἔγκυος γυναίκα χρειάζεται νά βγάλει ἀκτινογραφία στήν κοιλιά. Οἱ ἀκτίνες X μπορεῖ νά προκαλέσουν μετάλλαξη στό ἔμβρυο, ἀλλά τό ἀποτέλεσμα τῆς μετάλλαξης θά εἶναι μᾶλλον καταστροφικό (τερατογένεση, καρκίνος κ.λπ.).

Ἄν οἱ μεταλλάξεις ἦταν εὐεργετικές, θά βομβαρδίζαμε μέ ἀκτινοβολία τὰ ζῶα καί τούς ἀνθρώπους, γιά νά προκύψουν νέα καλύτερα εἶδη. Ἀλλά κάτι τέτοιο δέν γίνεται. Ὅσο καί ἂν συγγενεύει τό DNA τοῦ ἀνθρώπου μέ τό DNA τοῦ πιθήκου, δέν μπορεῖ νά ἀλλάξει τό σῶμα ἑνός πιθήκου καί νά γίνει ἀνθρώπινο.

Ὅποτε, ὅλα τὰ κρανία, πού μᾶς παρουσιάζουν τὰ μουσεῖα Φυσικῆς Ἱστορίας ἀνά τόν κόσμο, πού ὑποτίθεται ὅτι δείχνουν τήν ἐξέλιξη τῶν σκελετῶν τῶν «πιθηκανθρώπων» σέ ἄνθρωπο, εἶναι κρανία πιθήκων, πού μᾶλλον ἐξέλιπαν στό πέρασμα τοῦ χρόνου, ὅπως καί οἱ δεινόσαυροι, πού δέν ἐπιβίωσαν μέχρι σήμερα.

Σύγκριση ἀνάμεσα σέ ἀνθρώπινο κρανίο (ἀριστερά) καί κρανίο πιθήκου Νεάντερταλ (δεξιά).

Ἀνάμεσα στόν πίθηκο καί τόν ἄνθρωπο ὑπάρχει χάσμα μέγα, μία ἀγεφύρωτη διαφορά, πού ἔθεσε ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὑπάρχει ὄριο, ὃ οὐ παρελεύσεται (Ψαλμός 103, 9), δέν θά τό ξεπεράσει ποτέ ὁ πίθηκος, ὥστε νά ἐξελιχθεῖ σέ ἄνθρωπο. Καί, ἀσφαλῶς, ὁ πίθηκος δέν ἔχει ἀθάνατη ψυχή μέσα του, ὅπως συμβαίνει σέ κάθε ἄνθρωπο.

Τά ζῶα, πέρα ἀπό τίς βιολογικές διαφορές πού ἔχουν μέ τούς ἀνθρώπους, ἔχουν καί τό ἐξῆς βασικό, ἔχουν συγκεκριμένα ὄρια στήν σκέψη τους, στόν ἐγκέφαλό τους, πέρα ἀπό τὰ ὁποῖα δέν μποροῦν νά προοδεύσουν, γιατί ἔτσι ὄρισε ὁ Θεός. Ἐδῶ καί χιλιάδες χρόνια οἱ ἄνθρωποι συναναστρέφονται μέ ζῶα, ἄλογα, βόδια, σκύλους, γάτες, ἀλλά τό μυαλό αὐτῶν τῶν ζῶων δέν ἐπηρεάστηκε ἀπό τήν σχέση μέ τόν ἄνθρωπο, ὥστε νά ἀρχίσουν νά σκέπτονται ἀνθρώπινα.

Τά ζῶα θά παραμείνουν ζῶα, ὅσες μεταλλάξεις καί ἂν συμβοῦν. Θά ἐνεργοῦν πάντα, μέσα στά συγκεκριμένα ὄρια, πού τούς ἔβαλε ὁ Θεός. Ἐνῶ ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι τό ἴδιο. Ἐχει ἄλλον ἐγκέφαλο καί ἄλλες δυνατότητες προόδου, ἔχει λογική. Αὐτή εἶναι ἡ τερά-

στια διαφορά ανάμεσα στον νοῦ τῶν ἀνθρώπων καί τόν νοῦ τῶν ζώων. Ἡ λογική τῶν ἀνθρώπων ἔχει τεράστιες δυνατότητες ἐξέλιξης, ἐνῶ ἡ σκέψη τῶν ζώων ἔχει στενοῦς περιορισμούς.

Γι' αὐτό ὁ ἄνθρωπος ξεκίνησε ἀπό ἀπλός γεωργός καί βοσκός καί ἔφτασε μέσα σέ λίγες χιλιάδες χρόνια νά ταξιδεύει στό διάστημα. Μέσα σέ λίγες χιλιάδες χρόνια ὁ ἄνθρωπος ἔκανε ἀπίστευτα βήματα προόδου, ἀπό τόν πολιτισμό τῆς Νεολιθικῆς ἐποχῆς ἔφτασε στήν σημερινή ἠλεκτρονική ἐποχή. Ἐπομένως, τά χιλιάδες καί ἑκατομμύρια χρόνια στασιμότητας εἶναι ἓνα ψέμα, ἓνα παραμῦθι τῶν Εὐρωπαίων καί τῶν Ἑβραίων ἀποκρυφιστῶν, πού πίστευαν ἢ καί πιστεύουν στήν ἀπορροή, στήν μετενσάρκωση καί στό ἔμψυχο σύμπαν.

Ἡ ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου δέν εἶναι οὔτε 200.000 χρόνια οὔτε 2.000.000, εἶναι λίγες χιλιάδες χρόνια²³. Οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι ἦταν γεωργοί καί κτηνοτρόφοι, δηλαδή ἡ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου στήν γῆ ταυτίζεται μέ τήν Νεολιθική ἐποχή. Κατά τήν λεγόμενη Παλαιολιθική ἐποχή δέν ὑπῆρχαν ἄνθρωποι στήν γῆ, παρά μόνο μαϊμούδες καί ἄλλα ζῶα, γι' αὐτό καί δέν ὑπάρχει πολιτισμός.

Ὁ ἄνθρωπος, ἀνεξαρτήτως φύλου, φυλῆς, γλώσσας, θρησκείας, πλούτου, εἶναι δημιούργημα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ. Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἴμαστε ἀπόγονοι τοῦ Ἀδάμ καί τῆς Εὕας, ὁπότε ὅλοι εἴμαστε ἀδέλφια, ὡς πρός τόν κοινό μας πρόγονο. Καί ἐνῶ ὅλοι πλαστήκαμε κατ' εἰκόνα Θεοῦ καί καθ' ὁμοίωσιν, ὑπάρχουν ἄρκετοί ἄνθρωποι δυστυχῶς, πού ζοῦν καί ἐνεργοῦν καθ' ὁμοίωσιν Διαβόλου. Μή γένοιτο!

*Ὁ Χριστός δημιουργεῖ
τόν πρῶτο ἄνθρωπο,
μωσαϊκό ἀπό τόν καθεδρικό
ναό στό Monreale τῆς Σικελίας.*

Σημειώσεις

1. Για την σχέση της ευρωπαϊκής έπιστήμης με τον Γνωστικισμό έχουμε κάνει έκτενη αναφορά στο βιβλίο μας *Από την Συναγωγή στην Μασονία*, σελ. 62-67.
2. Κατάλογο με τούς πίο γνωστούς Ευρωπαίους λογίους, πού ταυτόχρονα ασχολήθηκαν με τον άποκρυφισμό, μπορεί νά βρεΐ κανείς στό τέλος τοϋ βιβλίου μας *Γίνε θεός χωρίς τόν Θεό*.
3. Τό ροδοσταυρικό κίνημα στην Ευρώπη τοϋ 17ου αΐωνα άποτέλεσε άντικείμενο έρευνας τής Άγγλίδας ιστορικοϋ Frances Yates, *The Rosicrucian Enlightenment*, 1972, πού έχει μεταφραστεί στά έλληνικά με τίτλο *Ροδοσταυρικός Διαφωτισμός*, Έκδόσεις Κουκκίδα, 2010.
4. Εΐκόνες από τά έργα τοϋ Φλάντ βλέπε στην ιστοσελίδα <https://doorofperception.com/2018/10/robert-fludd/>.
5. Βλέπε Yates 1972, σελ. 267
6. Για την εμφάνιση τής μασονίας στην Άγγλία βλέπε Webster 1924, κεφ. 6, *The Grand Lodge Era* καί Yates 1972, κεφ.15, *Rosicrucianism and Freemasonry*
7. Άφθονο υλικό για την προέλευση, την εμφάνιση καί την διάδοση τής έβραϊκής Καμπαλάχ (ή Καμπάλα), ύπάρχει στά έργα τοϋ Έβραίου ιστορικοϋ Gershom Sholem.
8. Βλέπε Vladimir Moss, *The origins of Freemasonry*, https://www.academia.edu/38399043/THE_ORIGINS_OF_FREEMASONRY.docx
9. Για τίς ιδέες τών (προσωκρατικῶν) Έλλήνων φιλοσόφων βλέπε *Ιστορία τοϋ Έλληνικοϋ Έθνους Έκδοτικῆς Άθηνῶν*, Τόμος Β΄, σελ. 422-437.
10. Βλέπε *Από την Συναγωγή στην Μασονία*, σελ. 78-80 καί Webster 1924, σελ. 91, κεφ. *German Templarism and French Illuminism*.

11. Οι θεωρίες του Μονμπόντο και του Έρασμου Δαρβίνου περιλαμβάνονται στο εξαιρετικό άρθρο του Terry Melanson, στην ιστοσελίδα <https://www.conspiracyarchive.com/2014/08/01/contingent-divinity-the-golden-calf-of-the-universe/>.
12. Τό κείμενο του Έρασμου είναι τό εξής: «...*in the great length of time, since the earth began to exist, perhaps millions of ages before the commencement of the history of mankind, would it be too bold to imagine, that all the warm-blooded animals have arisen from one living filament, which the GREAT FIRST CAUSE endued with animality, with the power of acquiring new parts attended with new propensities, directed by irritations, sensations, volitions, and associations, and thus possessing the faculty of continuing to improve by its own inherent activity, and of delivering down those improvements by generation of its posterity, world without end?*».
13. Στόν Μεσαίωνα ἔγινε τό λάθος νά ταυτιστεῖ ὁ χρόνος δημιουργίας τῆς γῆς (*anno mundi*) μέ τόν χρόνο δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ Ἁγία Γραφή, στό βιβλίο τῆς Γενέσεως, μᾶς δίνει ἀναλυτικά στοιχεῖα γιά νά χρονολογήσουμε τήν δημιουργία τοῦ ἀνθρώπου, ἡ ὁποία σωστά ὑπολογίστηκε στό 5508 π.Χ. ἀπό τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἀλλά δέν μᾶς ἀναφέρει πότε δημιουργήθηκε τό σύμπαν. Στήν Βρεταννία, πού ἐπικεντρωθήκαμε στό παρόν βιβλίο, τό 1650 ὁ Ἴρλανδός ἀρχιεπίσκοπος James Ussher, σύγχρονος σχεδόν τοῦ Robert Fludd, εἶχε ὑπολογίσει λανθασμένα ὅτι ὁ Θεός δημιούργησε τόν κόσμον τό ἔτος 4004 π.Χ.
14. Γράφει στήν εἰσαγωγή τοῦ ποιήματος ὁ Έρασμος: «*In the Eleusinian mysteries the philosophy of the works of Nature, with the origin and progress of society, are believed to have been taught by allegorical scenery explained by the Hierophant to the uninitiated, which gave rise to the machinery of the following poem*».
15. Στά τέλη τοῦ 19ου αἰώνα (1887) εἶχε μεταβεῖ στό Μόναχο τῆς Γερμανίας, γιά νά σπουδάσει ἰατρική, ὁ σπουδαῖος Κεφαλλονίτης Μαρίνος Γερουλάνος. Στά ἀπομνημονεύματά του γράφει

χαρακτηριστικά: «Τό υπό τῶν μαθημάτων (Ζωολογίας καί Συγκριτικῆς Ἀνατομίας) τούτου προκαλούμενον ἐξαιρετον ἐνδιαφέρον ἐβασίζετο εἰς τάς κρατοῦσας τότε ἀντιλήψεις τῆς θεωρίας τῆς ἐξελίξεως τῶν ὄντων κατά Darwin καί τῶν ἐμφανιζομένων ἤδη ἀντιθέτων ἀντιλήψεων καί θεωριῶν. Οὐδέποτε ἀντελήφθην τήν τοιαύτην θεωρίαν τῆς ἐξελίξεως, κατά τήν ὁποίαν τά σήμερον ζῶντα ὄντα ἔχουν προκύψει τό ἓν ἐκ τοῦ ἄλλου, οὔτε ὅτι ὁ ἄνθρωπος προέκυψεν ἀπό τόν σημερινόν πίθηκον». Ἀναμνήσεις (1867-1957), Σελίδες ἀπό τήν ἱστορία τῆς νεώτερης ἱατρικῆς στήν Ἑλλάδα, Γ΄ Ἔκδοση, Ἐκδόσεις Καστανιώτη, Ἀθήνα 1995, σέλ. 45-46.

16. Γιά τό πῶς χρησιμοποίησαν οἱ Σιωνιστές τόν δαρβινισμό ἔχουμε κάνει ἀναφορά στά ἔργα μας *Ἡ Σιῶν κατά τοῦ Σιωνισμοῦ*, σελ. 46-47 καί *Ἀπό τήν Συναγωγή στήν Μασονία*, σελ. 89-91.
17. Κάποιος Ἑλληνας κομμουνιστής εἶχε ἐπιχειρήσει νά κλονίσει τήν πίστη τοῦ νεαροῦ τότε Ἀρσένιου (τοῦ μετέπειτα Γέροντος καί Ὁσίου Παΐσιου), μιλώντας του γιά τήν καταγωγή τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν πίθηκο. Βλέπε Ἀ. Ρακοβαλῆς, *Ὁ πατήρ Παῖσιος μοῦ εἶπε*, Θεσσαλονίκη 2007, σελ. 143 καί Ἰσαάκ Ἱερομονάχου, *Βίος Γέροντος Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου*, Ἅγιον Ὄρος 2004, σέλ. 50. Ἐπίσης, ἀπόψεις τοῦ Ὁσίου γιά τόν δαρβινισμό ὑπάρχουν στό βιβλίο τοῦ Ν. Ζουρνατζόγλου «*Μαρτυρίες προσκυνητῶν, Γέροντας Παῖσιος ὁ Ἀγιορείτης 1924-1994*», Ἐκδόσεις Ἀγιοτόκος Καππαδοκία, Ε΄ Ἔκδοση, σελ. 109-114.
18. Γιά τίς ἀρχαιολογικές ἀνασκαφές στίς σουμεριακές πόλεις Κίς καί Οὔρ, ὅπου ὄχι μόνο βρέθηκαν τά ἴχνη τοῦ βιβλικοῦ κατακλυσμοῦ, ἀλλά χρονολογήθηκαν κιόλας, στό 3200 π.Χ., βλέπε τό ἔργο μας *Πολιτιστική Ἐκρηξη 2700 π.Χ.*
19. Βλέπε Webster 1924, σελ. 13: «*According to the Zohar, "all Israelites will have a part in the future world,"⁵² and on arrival there will not be handed over like the goyim (or non-Jewish races) to the hands of the angel Douma and sent down to Hell.⁵³ Indeed the goyim are even denied human attributes. Thus the Zohar again explains that the words of the Scripture "Jehovah Elohim made man" mean that He made Israel.⁵⁴ The seventeenth-century Rabbinical treatise Emek ha Melek*

*observes: “Our Rabbis of blessed memory have said: ‘Ye Jews are men because of the soul ye have from the Supreme Man (i.e. God). But the nations of the world are not styled men because they have not, from the Holy and Supreme Man, the Neschama (or glorious soul), but they have the Nephesch (soul) from Adam Belial, that is the malicious and unnecessary man, called Sammael, the Supreme Devil.’”*55».

20. Βλέπε Γιαννόπουλος 2016, σελ. 44. Από αυτό τό εξαιρετικό έργο άντλοϋμε τίς περισσότερες πληροφορίες, πού παραθέτουμε γιά τήν Παλαιολιθική Έποχή. Τό συστήνουμε άνεπιφύλακτα σέ κάθε άναγνώστη, έστω και άν διαφωνοϋμε πλήρως μέ τήν θεωρία τής Παλαιολιθικής έποχής.
21. Πληροφορίες γιά τό θέμα τής άρχαιομετρίας άντλήσαμε από τό όμώνυμο βιβλίο του Γιάννη Λυριντζή, πού εΐναι ένα από τά ελάχιστα έργα αυτού του κλάδου, πού κυκλοφοροϋν στην ελληνική βιβλιογραφία.
22. Ένδιαφέρον παρουσιάζουν τά κείμενα του μοριακού βιολόγου Κώστα Βουγά, σχετικά μέ τήν λεγόμενη μιτοχονδριακή Εΰα: <https://www.impantokratoros.gr/6171D26B.el.aspx> και <https://www.pentapostagma.gr/2013/09/mitoxondriaki-eva-agia-grafi.html>.
23. Γιά τήν δημιουργία του άνθρώπου (Αδάμ) από τον Θεό τό 5508 π.Χ., καθώς και γιά άλλες άντιστοιχίες Αγίας Γραφής και Αρχαιολογίας, θά μιλήσουμε σέ μελλοντικό μας έργο, πρώτα ό Θεός.

Βιβλιογραφία

- Διόδωρος Ράμμος, *Ἡ Σιών κατά τοῦ Σιωνισμοῦ*, Ἐκδόσεις Σαΐτης.
- Τοῦ ἴδιου, *Πολιτιστική Ἐκρηξη 2700 π.Χ.*, Ἐκδόσεις Σαΐτης.
- Τοῦ ἴδιου, *Γίνε θεός χωρίς τόν Θεό*, Ἐκδόσεις Σαΐτης.
- Τοῦ ἴδιου, *Ἀπό τήν Συναγωγή στήν Μασονία*, Ἐκδόσεις Σαΐτης.

- Θεόδωρος Γιαννόπουλος, *Πόθεν καί πότε οἱ Ἕλληνες*, Πανεπιστημιακές ἐκδόσεις Κρήτης, Ἡράκλειο 2016.

- Γιάννης Λυριτζής, *Ἀρχαιομετρία*, Ἐκδόσεις Καρδαμίτσα, Ἀθήνα 2010.

- Nesta H. Webster, *Secret Societies and Subversive Movements*, London, Boswell Printing & Publishing Co. London, 1924.

- Gershom Scholem, *Jewish Gnosticism, Merkabah Mysticism and the Talmudic Tradition*, New York 1960
- Τοῦ ἴδιου, *Origins of the Kabbalah*, Princeton University Press 1962
- Τοῦ ἴδιου, *Kabbalah*, Meridian Book, New York 1974

- Frances Yates, *The Rosicrucian Enlightenment*, New York City 1972

